

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. ДІТЧИЖЕВСЬКОГО

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить в 6 грудня 1939 року

№ 33 (4066)

СУБОТА

19

СЕРПНЯ 1939 р.

Ціна 6 коп.

Уміють ЖИТИ...

Євген Михайлович та Галина Дмитрівна вперше стрілися на нашій кіровоградській землі ще тоді, коли обох — і юнака, і дівчину ще рано було називати по батькові. Він приїхав на заробітки з Тур-прихова Івано - Франківської області, а вона — з Юлівці на Закарпатті. Тут, у Знаменському районі й познайомилися. Після вдалого трудового сезону повернулися вже додому до батьків, а вона — з Євгена, стали подружжям. Роботящі руки всюди в цілі. Тож і там Андрюки жили — не тужили. Діти народжувалися й росли не клопотами, а радощами: спершу хлопці-молодці Віталій та Євген, потім, як у гарній казці, сестриця Галинка, далі Михайлик та Марійка, за ними Миколка, Оксанка.

Але найменша донечка занедужала, і лікарі порадили змінити місце проживання. Тоді й вирушив у Долинський район Євген Михайлович — наптити село та господарство, де прийняли б їхню багатодітну сім'ю.

Голова імені Шорса О. М. Собко пригадує: — Мені запало до уваги те, що молодий, та, як казуть, ранній батько не чекав, поки його запитають про сім'ю. Сам відверто не м'явся... Сам відверто розповів про те, що вміє, як працюватиме. Власне, я відразу побачив, що люди на хоче оселитися і жити в нас на совість.

Зі свого боку Євген Михайлович висловився так: «Голова вислухав, покликів спеціалістів, порадився і — дав машину, що він сприйняв душею становище багатодітної сім'ї і водночас міркував як господар. Механізатор у колгоспі потрібен, — діти, геж, та особливо — діти, наступне покоління на-Згодом, народилася най-молодша донька Ольга.

Андрюк мимоволі навіть думку про державний підхід, яким мислить Деленюг, яким керувати. Сім'ї віддали новий будинок. За

механізатор, прева оце одержав. СПТУ у Новоградці закінчив. А практикуював на «Беларусі» — «Болгарці» — сад обприсосив — в армію».

Отаким злагоджений, згуртований уклад родини, коли всі вболівають за всіх, вельми позитивно значається на вдачі, на характерах дітей. В них пульсує чисте сумління, та суєвість, яка завжди була і залишається мірилом людської чесноти, у цьому внутрішній опорі, у певності батька - матері в тому, що будь-хто з синів чи дочок мають не лише гідно породитися, а й активно доорудитися. За взірцями далено ходити не треба, варто бачити, знати, як працюють, не покладаючи рук на Дмитрівна. Глава сім'ї — Дмитрівна. Він не робить проблем із жінкою, як Дмитрівна, глава сім'ї розважливіша. Дружина не мігуться над більше залучитися до турботи. Однак не іхня одна справа виплила з нашої бесіди: всі заленить перед трудностями. З нашої бесіди виплила заленить від нас самих. Звичайно, якщо знаходити

розуміння і підтримку колгоспі.

Коли хтось дивується, допитується, як вони встигають з усіма дітьми, то Галина Дмитрівна завжди має чим відповісти: синам і дочкам можна доручити будь-яку справу вони з Євгеном удвох їздили і до Москви, і до Ленінграда, в Карпатах бувають, а гуртом, всією родиною часто вибираються в сільський клуб, на ставок. Мати співає у хорі, гарно вишиває. Дівчатка — у школі артисти.

— Без дітей життя було б пісне для нас. Ось тут у дворі, — повела рукою маюповно, і в домі їх завжди гощаю сусідських. Я пригортаю їх піріднями, хрусчимо не для себе...

Вийшли з хати у притомлене, розпашіле від денної спеки подвір'я, Садина вабила око затишком і чистотою. Подумалося: такі люди уміють жити. Чесно.

нільки останніх років колгосп збудував їх понад 100 — для трудівників, надто для молодих сімей.

Звісно, одержавши ключ, дорослі Андрюки взялися до роботи обіруч. Одунала донька Оксанка, додаючи втіхи у щасливому домі. За батьками потяглися й діти. Вони змалечку приучені допомагати по господарству — хлопці у дворі все попорають, загонять худобу і птицю, дівчатка в хаті полрибирають. Галина Дмитрівна хвалиться: «Наш Женя, син, 20 трилітрових банон фронтів заричіє поміг. Все робили, як я...»

За вікном прогурокотів мотоцикл. Мати — згодом: «Може Віталія приїхав. Він у нас, як тато,

М. СТЕПОВИК.
Фото В. ГРИБА.

ГОЛКА ДЛЯ АНОНІМА

АКТУАЛЬНО

РУКИ тремтять, ноги затерпли, спина холоде. Висока особа в окулярах намагається хоч на секунду відтягти початок розмови з молодим лікарем, тупцюючись у дверях: «У вас... обов'язково роззுவатися?» — її попередники залишали туфлі за порогом і чепали по кабінету босоніж. «Та ні, як хочете», — привітна усмішка, запрошувальний жест у крісло, і відступати вже нікуди...

— Лікарю, що робити, коли людина п'є потихеньку?

— Потихеньку — це як?

— Ну... Не дуже по багато і не так щоб часто... Разів три-чотири на тиждень. Якщо є можливість, то частіше...

— По скільки п'єте? Адже це ви про себе?

— Н-ну... Не обов'язково. А, може, і я. По кілька склянок або й по пляшці. Залежно від того, скільки чоловік у товаристві. Чим більше людей, тим менше дістається...

— Іноді хочеться й без компанії, самоті випити, так?

— Хочеться. Погано спиться, а як вип'єш — легше.

— А що п'єте?

— Шампанське... Вино. Горілку — ні. І коньяк — ні.

— А що змусило звернутися до лікаря?

— Ну... Це ж ненормально — випивати постійно. Це ж так можна допитися... А ви вважаєте, треба лікуватися?

— Треба. Це вже друга стадія.

— А як? Що ви робитимете?

— Буде медикаментозна лікування. Голковколуювання. Потім кодування.

— А це довго? А надійно? Чого ви так усміхаєтеся?

— Ви так розпитуєте все... І така похмура...

Ну, досить. Розпитую через те, що професія в мене така. Похмура — бо подумала, що для людини, котра зважилася зайти сюди, алкогольні веселощі вже далеко позаду. Вітім, цілком вірогідно, що справжні пацієнти тутешніх медиків говорять не те, що я, і не з таким виразом обличчя. А я — несправжня, шампанське п'ю раз на півроку, звичайного вина і смак забула, тож незатуманений погляд не пропустив у назві цієї амбулаторії слова «госпрозрахункова». Будучи, як, певно, і більшість читачів, дуже добре знаюмою зі стилем нашого найбезплатнішого в світі медобслуговування, я, звичайно, ж, подумала, що за гроші лікують якість особливо, може, персонал уважніший. Може, черги менші. Може, інтер'єр багатший. Може, немає паперової тяганини. Може... Ну от і вирішила глянути на все спочатку не як журналіст.

Бесіда з лікарем, яку ви прочитали на початку, мене загалом влаштувала. Він не підганяв мене з розповіддю, не писав нічого, поки я говорила. І не сказав мені, як колись одна лікарка в обласній лікарні: «Що треба, те вам і робимо. А як будете допитати нас своїми істеричними розпитуваннями, то ми вас на селище Нове до психіатра відправимо!». Обстановка у приймальні була до-

сить незареєстрованою: ні реєстратури, таблички на дверях із прізвищами, а не з фамілією лікаря, приходить, сидай, дивись у куток на екран телевізора і шукай кабінет нарколога самотужки. Можна попитати у хворих. Дивний тут, я вам скажу, був контингент! Кілька жінок середнього віку, літній чоловік, бабуся на костурі і двоє дівчаток років дванадцяти. Оце п'яниці й наркомани! Я крадькома шукала на лицях жінок ознаки похмілля, а на руках дітей — сліди уколів, аж поки десь із кабінету не вигулькнула медсестра: «Вам до кого? А вам! До нарколога! Ну, добре, чекайте, усіх прийме». За півгодини очікування мимоволі слухала розмову сусідок, але вона була настільки невідходящою для стін цього закладу, що я вже стала й забувати, де знаходжусь. Коли це знову сестричка: «Вам до кого? А вам! До нарколога! Ану зайдіть сюди», — і завела мене у схоже на маніпуляційну приміщення:

«Що вам треба? Проконсультуватися? З якого приводу — наркоманія, алкоголізм, куріння? Алкоголізм? Ви вже десь лікувалися? Ви тутешня чи ні?». На ці питання я відповідала ще більш-менш спокійно, змирившись з тим, що сестра й думки не допустила, що «проконсультуватися» може означати й порадитися не тільки щодо свого здоров'я, а, скажімо, відносно когось із близьких, хто сам не наважується чи не хоче прийти на лікування. Але зацікавлене «А скільки вам років?» примусило мене зреагувати по-одеськи: запитанням на запитання:

— А навіщо? Я читала, що амбулаторія ваша анонімна, а хіба в ній обов'язково знати такі речі?

Анонімність, як пояснив мені пізніше нарколог С. В. Зубик, полягає не у відсутності будь-яких даних про хворого, крім тих, котрі він вважає потрібними для подальшого лікування, а в тому, що факт лікування тут не повідомляється ні на роботу, ні в міліцію. Хворий може назвати вимушене прізвище, але в його ж інтересах якомога більше розказати про себе.

У нас і ґрунтується все на довірі, — пояснив Сергій Віталійович. — Бесідуємо іноді мало не щодня. Спочатку не агітуємо лікуватися, а намагаємося оцінити стан хворого. Навіть характер сновидінь допомагає в цьому. Пропонуємо приходити з близькими, намагаємося впливати через них, бо в людей, котрі п'ють, дуже занижена самооцінка, вони свій стан об'єктивно оцінити не можуть. Лікування алкоголіків у нас таке: спочатку ін'єкції препаратів для зняття інтоксикації, потім голковколуювання і за бажанням — кодування на певний строк.

— Ампулу зашиваєте?

— Ні, впрорскується в рот спеціальна речовина — на зразок того, як малим дітям вводять вакцину. Строк дії — за вибором хворого. І він, і близькі дають розписку, що в разі прийняття ним після кодування спиртного ми не несемо відповідальності ні за його здоров'я, ні за його життя.

— Невже це так серйозно? І що ж буває з тими, хто вип'є після кодування?

— Реанімація... Можливий летальний кінець.

Вмерти можна...

— Сергію Віталійовичу, цікаво було б глянути на якусь процедуру лікування, — я сказала це, не підозрюючи, що через якусь хвилину сидітиму з голками у вусі й на ліктях. Колючи голочками пацієнтів, лікар щоразу питає: «Струм!» і отримував відповідь «Так». Це значить, що попав у точку. А я хоч убий не відчувала ніякого струму. Виявляється, що дехто починає відчувати ефект лише з третього сеансу. Копіюємо ми під акомпанемент магнітофонного запису з аутотренінгом: «Ваша ліва рука важка. Ваша права рука стала приємно тяжкою. Ви відпочиваєте... Всі турботи геть відступили...».

Одна турбота від мене вперто не відступала: пролежати весь час із заплученими очима не вдалося, а дивитися поперед себе, де лежав чоловік з голками на голому животі, було дуже незручно. Пізніше мені сказали, що це тимчасові труднощі через пов'язану з новосіллям неустаткованість, а взагалі чоловіки й жінки приймають процедури окремим.

Під ці заклинання звучала й музика. Один із хворих охрестив її похоронним маршем, на нього цитували, а я з ним погодилася. Записані там класичні мелодії навівали скоріше тривогу, ніж необхідний спокій.

Мене запевняли, що півгодинний сон під голками — цілющий, він вартий цілої ночі без голок.

Наркомани сюди приходять рідко, сказав Сергій Віталійович. Але під час мого другого візиту до нього порадував: «Був сьогодні один. Опіум коле. Так знаєте, скаржився, що мак стало важко діставати. Це ж добре, це значить, міліція попрацювала...».

— Ви колете голки, вони ж не одноразові. Не страшно заразитися у вас СНІДом?

— Вони півтори години знаходяться в спецрозчині, проходить обробку сухим жаром і спиртом. Стараємося, адже нам люди гроші платять.

Чи треба розуміти ці слова так, що у лікарнях «без грошей» медики не так ретельно ходять коло голок і шприців? Мій співрозмовник на це питання тільки усміхнувся.

Під час нашої бесіди до кабінету зазирнула жінка. «Теж моя пацієнтка, — сказав Сергій Віталійович, — схуднути хоче...».

Під вивіскою «наркологічна амбулаторія» лікують і ожиріння. А ще — відвикання від куріння (вартість курсу лікування — 35 карбованців). Схуднення — приблизно стільки ж. Відвикання від прийому спиртного — 75 карбованців. А якщо з кодуванням — 100—150. Кодуватися бажують не всі. «Коли ми кажемо людині, що вона після цього вже ніколи-ніколи не зможе випити ні краплі спиртного, ви б бачили ці очі! Який у них жах!».

Пристрасть до алкоголю хоче залишити собі хоч маленький простір для відступу. Тут я вперше (хоч писала про захоплення міцними напоями не раз) почула

термін «алкогольний гумор». Це коли людина, про що б вона не починала говорити, обов'язково закінчує алкогольною тематикою: де пили, з ким, що, скільки пляшок, хто кому що сказав... Цей гумор добиває печінку та серце і самому «веселунові», і нерви його ближнім: зі мною разом одержували голочки хворий на алкоголізм та його дружина — у неї невроз на ґрунті пияцтва чоловіка...

А пам'ятаєте, я дивувалася, що побачила в цій лікарні дітей? Ні, слава богу, то не малолітні п'янички. Радикіліт, нетримання сечі, гіпертонія, бронхіальна астма, серцевні захворювання — у них один із цих діагнозів. Бабуся з костурі теж, певно, до невропатолога. Візит до нього коштує два з лишком, до нарколога — 1 карбованець. Гроші за повний курс лікування відправляються поштою.

Сергій Віталійович, за його словами, запеклий противник медикаментозних препаратів («Голковколуювання прийнятні ніколи не зашкодять»). Він називав недовгі строки ефективного лікування. «Ідуть сюди ті, хто вже лікувався без кінця і зневірився в інших методах». В одному з сіл області позбирали бажуючих із різними діагнозами і різного віку, виділили автобус і щодня возять людей на процедури.

— Послухати, так ви просто маг, Сергію Віталійовичу. Якщо лікування тут, як ви кажете, так допомагає тим же алкоголікам, якщо люди погоджуються платити за це гроші, тоді чому б усі наркологічні лікарні не зробити по образу і подоби вашої? Навіщо тоді нам 26?

— Так у народі називають обласний наркологічний диспансер, розміщений у Кіровограді по проспекту «Правди», 26. Там стаціонарна «косна» система, режим, зв'язок із органами внутрішніх справ і виробництвом...

— Ну, може, гам плюс у тому, що п'яниці й наркомани не деякий час ізолюються від суспільства, — і далі розповсюджуватися на цю тему співрозмовник не став, хоч і сказав, що працював на 26.

— Ви краще хворих попитайте, як їм.

Середнього віку жінка:

— Не знаю, тільки почала. В Одесі лікувалася до того...

Дівчинка-підліток:

— Зразу боялася і плакала, а тепер зовсім не страшно.

Чоловік років тридцяти п'яти: — Сама спробуй, годі взанеш, тільки я тобі таких болячок не бажую...

Словом, як у кожній лікарні.

А от схуднеш за місяць на 10—15 кг без шкоди для здоров'я, без дієти і ліків, лише на голках, не в кожній.

— А можна у вас схуднути вибірково? — Скажімо, щоб одні частини фігури залишилися такими ж, як і були, а інші зменшилися?

— Ні, худне все тіло пропорційно...

Не все в здоров'ї навіть за гроші поправиш...

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Руки тремтять, ноги затерпли, спина холоде. Перед білими дверима — судомний вдих, за білими дверима перед білим халатом — здавлений видих! «Оце вже місяць нічого немає, подивіться та дайте направлення, бо нашо ж мені трете...». Відгомін сотень чи й тисяч жіночих дум і голосів ще чаїться десь у закутках цього старовинного особняка, але то вже інерція. Бо за осиротілими без акуратних білих шторок шибками першого поверху — нашвидкуруч накидана записка:

«Жіноча консультація переноситься на... вулицю Жадова...». Для мешканців центральної вулиці Тімірязєва — це десь аж під Малою Вискою, далеко, їхати незручно. Саморобна вивіска в голому вікні мимоволі примушує подумати, що суспільство більше потребує послуг фірми-новосела, аніж турботи про здоров'я жінок. Тепер тут лікарня для...

...І для жінок теж.

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

19 серпня 1989 року

ІМ СЬОГОДНІ НАЙВАЖЧЕ

**ПЕРЕБУДОВА;
ТВОЯ ПОЗИЦІЯ**

**РОЗДУМИ
ПІСЛЯ ПЛЕНУМУ
ЦК ВЛКСМ**

Можна було б назвати це дискусією. Але щоразу я ловила себе на думці, що, хоча ми й намагалися довести щось одне одному, але не були опонентами...

Коли комсомольська преса опублікувала матеріали VIII пленуму ЦК ВЛКСМ, у мене особисто склалося таке враження, що вони будуть обговорюватися дуже жваво. Проте через кілька днів я зрозуміла, що жваво обговорюють пленум лише «апаратники». Але ж від пленуму чекали великих перемін, оскільки центральним було питання про стан справ у комсомолі. XX з'їзд ВЛКСМ рішучого повороту не зробив. Ще два роки тому говорилось про необхідність прийняти власну Програму спілки, але відповідь зверху була приблизно така, що всю суть своєї діяльності ВЛКСМ бачить у здійсненні Програми КПРС. Програма партії — Програма комсомолу. Тепер же дійшли висновку, що в Програмі комсомолу необхідно відобразити його сутність як комуністичної і суспільно-політичної організації, його мету і завдання, місце в політичній системі суспільства і так далі.

Мабуть, це — крок уперед! Але наскільки своєчасний? Думається, ми запізнилися щонайменше на два роки — тоді перебудова набирала лише темпи, а тепер, виходить, буксує... XX з'їзд ВЛКСМ розчарував багатьох саме тому, що міг прийняти рішення, які б хоч якось піднесли престиж комсомолу в очах комсомольців, але не зробив цього. Суспільний інтерес до ВЛКСМ гасне на очах. Зайвий раз переконалася в цьому, коли почала шукати охочих обмінятися думками з цього приводу. Тож, коли секретар комітету комсомолу

заводу радіовиробів Сергій Давидяк сам напросився на розмову, відверто зраділа.

Вивчаючи соціальні настрої молоді, соціологи виділяють окрему групу молодих людей, яка щиро вірила у ідеали соціалізму і зараз глибоко переживає процес переоцінки цінностей, у тому числі і втрату комсомолом свого минулого авторитету. Вони не кидають своїх робочих місць і не біжать у кооперативи за довгим карбованцем. Ім зараз найважче. Сергій Давидяк поділяє цю думку.

С. ДАВИДЯК: Цікавиться, яке враження на нас, комсомольських працівників, справили рішення пленуму? Наскільки вони радикальні? Думаю, вони були б такими ще два-три роки тому. Сьогодні вони дещо запізнилися. Спад авторитету комсомолу почався на початку 80-х. І вважаю, саме за останнє десятиліття комсомол став по-справжньому бюрократичною організацією. Коли я вступав у комсомол (підкреслю, вступав за власним переконанням і до того ж хотів бути прийнятим одним із перших у класі), я знав, що він дасть мені путівку в життя. Сьогодні подібне зізнання будь-кого з чотирнадцятилітніх було б нещирим. Та й навряд хто відажився б говорити подібними «лозунгами». Сьогодні комсомол — це апарат і... усі останні.

Ініціативи знизу, якої ми все ще наївно чекаємо, немає і бути не може. Ми звикли до того (привчили спілчан), що усе вирішує апарат. І тому я не дуже вірю, що спілчани самі запропону-

ють, скажімо, проект Програми Статуту ВЛКСМ. Будуть чекати, поки його «спустять» зверху. І добре, якби хоч обговорення пройшло активно...

Саме в цей момент до розмови підключився член комітету комсомолу контролер ВТК підприємства Олександр Настоящий:

— Ви дивилися учора телепередачу про пленум? Як вам сподобалися висловлювання про те, що якщо завтра хліба не стане в магазинах, це помітять кожен, а якщо раптом розпустять комсомол, то багато людей і не знатимуть цього. Що він є, що ні — більшості, моваля, однаково. А від думки про те, що XXI з'їзд ВЛКСМ треба скликати достроково, бо через рік на нього вже нікого, крім комсомольських працівників, не збереш, мені сподобалась...

С. ДАВИДЯК: Ми можемо судити про це по своїх комсомольцях. Я навіть не можу уявити, щоб, скажімо, завтра у нас на підприємстві пройшли хоча б комсомольські збори з ініціативи самих спілчан, а не комітету комсомолу... Хоча таку пасивність сьогодні пояснюють тим яким, що комсомол втратив свій авторитет, йому не вірять... А кому вірять? І що нам допоможе відновити цю віру?

О. НАСТОЯЩИЙ: Комсомол повинен бути не єдиною молодіжною організацією, повинна бути, як і в усьому, альтернатива. Що саме я міг би запропонувати? Якби знав — запропонував би... Хоча, вважаю, що біди комсомолу, як і біди суспільства

взагалі, в нашій економічній відсталості — не побоююся саме цього слова. Задумаємося, чому останні роки звучить відверто споживацьке: а що мені дав комсомол? Та саме тому, що молода людина в нашому суспільстві має безліч соціальних проблем — житло, низька зарплата, невлаштованість і т. д. От і хоче молодь, щоб комсомол хоч в чомусь захистив її. Хоч у якомусь праві...

КОР.: А Закон про молоді

Ідея його за комсомолом?
О. НАСТОЯЩИЙ: Побачимо, що з того вийде, в якому вигляді він буде прийнятий, як справа.

КОР.: А підвищення зарплати комсомольським працівникам стане радикальним заходом у поверненні комсомолу колишнього авторитету?

О. НАСТОЯЩИЙ: Думаю, що сильнішим стане комсомольський апарат. А сила комсомолу в тих, хто піде за ним...

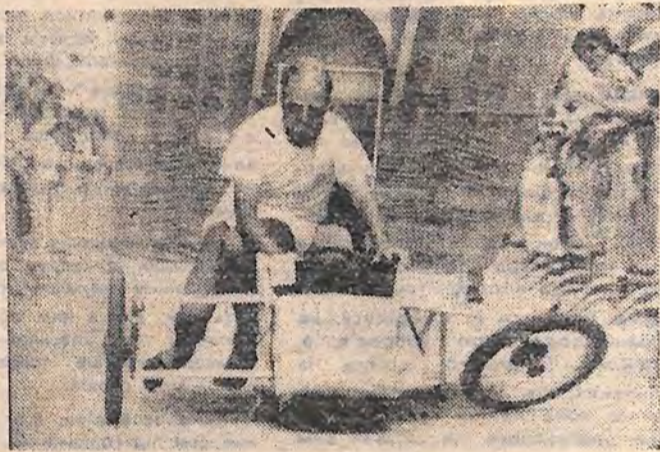
С. ДАВИДЯК: Думаю, з підвищення зарплати не збільшиться кількість бажаних стати комсомольським працівником. А от багатьох тепер, і справді, не відірвеш від крісла. Що ж стосується перспективи, то, думаю, а часом цей захід буде справді позитивним у «реанімації» комсомолу. Бо я з тих «несучасників», хто вірить у комсомол.

Кривку в цій розмові ми не ставимо. Як не поставив її пленум ЦК ВЛКСМ. Хоча він продемонстрував свою готовність до рішень не поверхових. Чи не так?

Л. БОРИСОВА.

Кейстон — ТАРС повідомляє

«Через Альпи — на сонячній енергії»

Під таким девізом у Швейцарії відбулися дуже цікаві змагання «Сонячний пробіг». Його учасники — гошники на автомобілях з батареями, що заряджаються від енергії сонця, пройшли шість непростих етапів, подолавши на своєму шляху відомий Сен-Готардський перевал на висоті понад 2000 метрів. Переможцю змагання було присвоєно титул чемпіона світу-89.

На знімку: на одному з етапів «Сонячного пробігу» далеко не сонячним був, певно, настрій Ервіна Хангербухлера, в автомобілі якого го тріпалась поломка. Та Ервін — справжній спортивний боєць — усе ж дістався таки фінішу за активної підтримки болельників.

Кейстон — ТАРС.

«П'яна» злочинність наступає? Заслін їй!

Недавно відбулось засідання координаційної комісії управління внутрішніх справ обласного управління по боротьбі з пияцтвом. У доповіді голови комісії — заступника начальника УВС О. Ф. Глушкова — і виступах її членів було відзначено, що обласне управління внутрішніх справ у взаємодії з іншими відомствами й організаціями, трудовими колективами й громадськістю в першому півріччі цього року продовжує працювати над виконанням вимог партії й уряду про повсюдну організацію й розвиток антиалкогольного руху, на розшування профілактичного потенціалу й активізацію зусиль у боротьбі проти пияцтва, ліквідацію самогонуваріння і спелювання спиртними напоями.

Незадовільна профілактична робота, небажання використовувати зростаючу активність трудящих, можливість відкритого обговорення проблем боротьби з пияцтвом, сприяли зростанню кількості тяжких резонансних злочинів, скоєних на вулицях міст і сіл та в місцях масового відпочинку людей. Конкретна індивідуально-профілактична робота з усіма, хто порушує протиалкогольне законодавство, не стала, на жаль, головним напрямом боротьби із цим лихом. До майже трьох тисяч алкоголіків, що порушують громадський порядок і злісно ухиляються від лікування, суворі заходи аживались рідко, а можливість примусового лікування в ЛТП не використовувалась в повному обсязі.

Серьозні зауваження прозвучали на комісії на адресу інспекцій у справах неповнолітніх, котрі слабо ведуть антиалкогольну роботу серед підлітків і молоді, що спричиняє формування груп антигромадської спрямованості, котрі грубо порушують за-

кони нашого співжиття, здійснюють особливо зухвалі злочини.

Дуже негативно позначались на результатах боротьби з пияцтвом незадовільний контроль за роботою підприємств громадського харчування та торгівлі, котрі реалізують вино-горілчані вироби. У ресторанах, барах продають спиртні напої особам, що не досягли 21 року, там буквально «накачують» відвідувачів, однак працівники відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності, дільничні інспектори та працівники інспекцій у справах неповнолітніх змирились з таким становищем, що й привело до зростання там різноманітних п'яних конфліктів.

Не можна визнати задоволеною боротьбу з самогонуварінням і підпільними шинкарями в Олександрівському, Голованівському, Кіровоградському, Перієвському, Кіровоградському м. Кіровограда районах, в яких не дуже поспішають ліквідувати «зеленого змія».

Комісія суворо поларедила голів координаційних рад по боротьбі з пияцтвом тих міських райвідділів міліції, які особливо «відзначились» і прийняла розгорнуті рішення, в котрих визначені конкретні практичні заходи, спрямовані на усунення існуючих недоліків.

В. МОМОТ.

заступник начальника відділу охорони громадського порядку УВС обласного управління

ГРАНІ МОРАЛІ

4

**«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»**

19 серпня 1989 року

КВАДРАТ

З діаманта

ПОВІСТЬ

(Продовження. Початок у

— Ти, вічний холостяк, де Григорій, не заходячи в ш порог покаяв на годинні — Поченай, — підняв голов галтерію для прокуратури. О наш, знаходиш, а потім у т рають.

— Припустимо, шукає Шевчук, а ти лиш командував уважив Григорій. — А обвисті внає хай прокуратура.

— Ти влевнений, що було чи теби в сейф, запитає Мон — Слідство понаже, — п відпові Григорій.

Місто жило звичайним жит вирувала вулицями.

Можній и Новаленко йшли комини про своє. Ще один д справу зроблено.

— Зачекай, — зупинився і Він підійшов до бабусь, я туарі щедре розмаїття літа, звични такої не мав, купив — По Ремарку дещ? — усі — Чому — по Ремарку? — Він назаа: «Купуйте жінк вони всі наші гріхи понриваа — Вона заслугує, — усі Тепер же зайдм у «Ласунн моїм візьмемо.

На розі полудня

Музика Андрія ХОМЕНКА
Слова Валерія ГОНЧАРЕНКА

Вдітас вже обрій квітневий, Утінають шляхи молоді, І розходяться сумніви, Ніби кола на сизій воді.

Озирає на свято буденне — Я змисля життя небонурт, І відверті вже погляд від мене, Що м ворог, та вже і не друг.

Колосочок останній не внижу, В ноги пам'яті не покланюся, Жалкувати за втраченим — смішно, А сміятися страшно чомусь.

Відлітат вже небо квітневе, І його в долоні ловлю.

Тетяна ЛИТВИНЦЕВА
КОЛИ Б ТИ МІГ

Коли б ти зміг мене заколисати І втішити, як лагідне дитя, Внести мене до маминої хати І залишити там на все життя. А потім з неслухняної малечі, Що галасує каверзно щомить, Зробити ту, що розрівняши плечі, За обрій мрій з тобою полетить. Нехай спочатку прийдесть нелюбо, Нехай проходять роки, але, втім, Я бачу світ і білого лелеку, Що прилетить з пакуночком в наш дім. Ти тільки не шкодуй для мене сили І слів, що колісковою дзвенять. Ніколи я тебе не зраджу, милий, Ти тільки пам'ятай, що я — дитя. У кожної людини є бажання Такі палкі, що вводять в забуття. Я мрію тільки про твоє кохання, Якого я чекаю все життя.

УЖИНОК «СІВАЧА»

Цього року вперше при обкомі комсомолу була створена агібригада «Сівач» на базі молодіжної літстудії. Очолював агібригаду член Спілки письменників СРСР, поет Валерій Гончаренко.

«Сівачі» — це поети-публіцисти, лірики, гумористи і виконавці авторських пісень (барди). В їхньому репертуарі твори, народжені проблемами нашого сьогодення і світлі рядки про любов до отчого дому, матері, Батьківщини і, звичайно ж, інтимні поезії.

Кіровоградські культурміці започаткували свої виступи зустріччю із хлібодарам колгоспу «Прогрес» Кіровоградського району. Понад годину поети звітували перед звняжцями живного поля своїм красним словом. Щирі, дружні оплески супроводжували появу на сцені ліриків Романа Любарського, Петра Довбненка, виконавицю авторської пісні Тетяну Литвинцеву і гумориста Анатолія Вищоцького.

Наступні лекції-концерти «Сівача» відбулися теж у цьому районі в колгоспах імені Ватутіна, Боженка, Чапаєва і колгоспі «Україна». Кіровоградські культурміці взяли участь у районному святі Золотого колосу.

У складі «Сівача» виступали гумористи, член Спілки письменників СРСР Борис Чамлай, Петро Сиволап, поет і прозаїк Валерій Сорокін, відомий кіровоградський бард Всеволод Полянничко і самодіяльний композитор Андрій Хоменко.

Свій перший творчий ужинок учасники агібригади «Сівач» присвячують славним майстрам золотих степів Кіровоградщини. Хай їм щедро сіється і ще щедріше родиться!

СЬОГОДНІ «СОНЯШНИК» РЕПРЕЗЕНТУЄ ТВОРИ УЧАСНИКІВ АГІБРИГАДИ «СІВАЧ».

Петр ДОВБНЕНКО

Огромный город. Друзья по вечерам. А мне твердят: «Там фон завьшен.» Ну, что мне фон, стремлюсь душою к вам и сердцем становлюсь добрее, чище. Мне говорят, что это все пройдет: сквозь сито лет отсеется стремленье.

Но черт возьми, стремлюсь душою к вам, где вколпач этот камень преткновенья. Где спор горит — не тлеет фитильком. Где жажда утомяется свободой.

Где даже жизнь, сгорая мотыльком, не разведет печаль, как виски содовой. Где друг так друг, какой он в жизни есть. Любозь — любовью будет пробиваться сквозь снег невзгод и сквозь людскую песь. Где правду говорит не побоятся.

МУЗИКИ гриміли на все село. Галина Іванівна та Василь Федорович Сакалі женили одного з шести своїх дітей — сина Михайла. З армії прийшов, у ракетних військах служив, на шофера вивчився, ось-ось права одержить, у колгоспі працюватиме, коло матері, а це ось і невістку, як квітку, до хати привів. В один клас вони із Світланою ходили, давно дружать.

Гості проголосували тости, заводили весільних пісень, вітали молодих... І все ж не дуже радісно було на серці у матері — на днях приїздив слідчий з району, казав нібито Михайло брав участь у зґвалтуванні і не минути йому тюрми. Господи, наче й непоганий виріс хлопець, чи друзки які завелись? Вже раз затримували його, але відпустили — не було доказів. Тепер — знову.

І все ж була надія — може ж таки це помилка, ось з'ясується все в районі, та й не будуть викликати Михайла в міліцію. І Світлана ж... Але надії виявились марними. Як поїхав Михайло в понеділок після весілля в Олександрію до слідчого, то й по сьогодні. Засуджений на шість років позбавлення волі.

ЗА МІСЯЦЬ до Сакалевого так само виграваловитанцьовувало весілля у сусідньому з Новою Прагою Олександрійського району селі Лозоватці. Був уже пізній час, гості потроху розходились, як до двору під'їхало кілька мотоциклів і машина. Двоє зайшли на обійстя, ще двоє чи троє залишилися на вулиці. З двору вийшла родичка нареченої Варвара Петрівна Наконечна, слідом за нею й хлопці, що пішли було на весілля. Жінка була нетвереза, погано трималася на ногах. Анатолій Зубов викликався її провезти. Попросив Сакаля допомогти. Провели вони жінку, закурили, а далі...

Далі події розгорталися трагічно. В ніч на 18 травня В. П. Наконечна була побита, зґвалтована, в тому числі і в спотвореній формі. Але от чи був там М. Сакаль? Як видно із матеріалів кримінальної справи, Сакаль твердить, що після того, як Зубов попросив у нього запалити, він пішов до свого мотоцикла, не міг його завести — десь загубився ключ, котів мотоцикла майже підороги, потім усе ж завів без ключа і благополучно доїхав додому.

По судовій справі зґвалтування В. П. Наконечної проходять А. Зубов і М. Сакаль. С. Бичков та С. Кохан як свідки. На той час, а було це в травні 1986 року, Сергій Кохан був неповнолітнім. Зубов Анатолій Андрійович, учень Олександрійського СПТУ-7 був затриманий 20 травня, на третій день після скоєння злочину. Ось що він сказав слідчому: «Ми з Коханом пішли в кіно, потім каталися на мотоциклах, зустріли Бичкова і Сакаля. Пішли до Олексія (О. Горбенко буквально цими днями повернувся з армії — О. С.) випили по 400 грамів горілки. Олексій запропонував піти на весілля до його друга. Коли ми прийшли, гості вже почали розходитись. Із двору вийшла жінка. Вона була п'яна. Першим з нею вступив у статеві стосунки Бичков Сергій, потім Кохан Сергій, Сакаль і я. По другому разу вона почала пручатися. Я її кілька разів вдарив. Хлопці ніхто її не бив». Отже, так говорить А. Зубов 20 травня.

А вже 22 травня на очній ставці із Сакалем сказав таке: «...Я підійшов до цієї жінки, щоб домовитися з нею, щоб вона пішла зі мною на пастирцю. Після цього я підкликав Сакаля Михайла і попросив закурити, одразу після цього він пішов, а я залишився з тією жінкою».

28 травня він підтвердив те саме. 4 червня

Анатолій формулює свої показання вже так: Роздагли ми її разом із Сакалем. Вірніше, перед тим як її роздаг, Михайло пішов (?—О.С.) до хлопців, вони залишилися біля мотоциклів».

А вже 9 червня А. Зубов пише щиросердне зізнання на ім'я прокурора району Г. Г. Чернової. Наступного дня відбувся додатковий допит. І тільки тоді Анатолій визнав: «Першим вступив з нею в статевий акт Кохан Сергій. Вона йому опору не чинила. Після того як Кохан встав, вступив з нею в статевий акт Бичков Сергій. Потім Сакаль Михайло. Ми із Сакалем це робили по черзі кіль-

кількох разів. Сакаль запропонував у спотвореній формі.

Запитання: Чому ви вперше в своїх свідченнях не дали таких детальних показань?

Відповідь: Тому, що Кохану Сергію цієї осені йти в армію, у Сакаля вагітна дружина. Зараз же я хочу правдивими свідченнями і щиросердним розкаянням спокутувати свою вину. Я вперше вчинив злочин, засуджую свій вчинок, раніше до кримінальної відповідальності не притягався, міліцією ніколи не затримувався, у медвиптверезнику не був».

Після цього героїв нашої розповіді прямо осяйнула «божа милість», їх серця розм'якли, стали чутливішими до добра і зла, а в справі підшавлявся черговий щиросердний зізнання. 17 червня Анатолій Зубов пише ще одне зізнання, де вже говорить, що Сакаль підшокував на злочин. Наступного дня Сергій Кохан, який до того нічого конкретного по справі не говорив, побажав «...слідство розказати правду».

«Я бачив, що Зубов і Сакаль роздагли Наконечну, я хотів вступити з нею в статевий акт, але передумає. Пішов до Бичкова, який стояв біля мотоциклів на протилежному боці дороги, наапроти того місця, де Зубов і Сакаль гвалтували Наконечну». У виродці констатація така: «...він підійшов до них і побачив, що потерпіла лежала на землі і була роздягнена, а Сакаль лежав недалеко від неї, чи то спав, чи то відпочивав».

Через кілька днів А. Зубов написав заяву на встраждани думки: «Прошу вашого, громадянине слідчий, сприяння для очної ставки з громадяною Наконечною В. П., де я збираюсь повідомити її про свою заяву і одночасно просити згоди

вирок — свідчення потерпілої Варвари Петрівни Наконечної. По-перше, це людина, яка повинна була б, у свою чергу, пройти кримінальну експертизу на предмет можливості її об'єктивні свідчення (вона інвалід дитинства, до речі, а свідчення А. Г. Дякова, це робиться за відсутності документів, які констатували б її інвалідність). Цього зроблено не було. Як пояснив А. Г. Дяков, це робиться за відсутності свідчення, тобто, якщо він вважає потрібним, то проводить таку експертизу, якщо ні — не проводить».

Варвара Петрівна в перших своїх показаннях свідчить, що нічого не пам'ятає, що її били і гвалтували невідомі хлопці, що вона була перелякана і майже без свідомості. На очній ставці із А. Зубовим 9 червня вона згадує, що один був чорнявий і кучерявий. До Сакаля ж вона не має ніякого відношення — він руський. Тільки коли з'являються щиросердні зізнання А. Зубова, вона підтверджує вину М. Сакаля. Це при тому, що слідство не запропонувало М. Сакалю, Правду, зрюваного Сакаля серед кількох інших, Правду, була очна ставка і з Михайлом А. Г. Дяков склав стверджувати, що слідчий, ті хлопці, зав В. П. Наконечній, що це, мав бути, що вер- що чинили над вами насилья. Але, бо могла сія (само про вину Сакаля Зубов, бо могла виникнути й інша — про вину Зубова, Сакаля, Кохан і Бичкова) вже була готова на час очної ставки — незаперечно. Багато показань і в деталях свідчень потерпілої. То ж слідчими смугаці коричневі, то в чорній, то в білій. Наконечну, ми. Коли Зубов і Сакаль проводили очні ставки Сакаль і справді був у курті з білими смугацями спереду і Варвара Петрівна була запам'ятає ті смуги, а от чи гвалтував її той, а спотвореній формі) Сакаль, от у чому

У виродці говориться: «Вона злякалася від свідомості і не може згадати, що з нею було. В такому стані була зґвалтована, вольничали свою пристрасть у спотвореній формі. Раніше вона цих людей не знала. Вона (? — О. С.) що підсудні саме ті хлопці, її під руки, побили і зґвалтували».

Є розходження у свідченнях Зубова і Наконечної.

— І ви це помітили, — каже начальник по нагляду за розглядом кримінальних судак обласної прокуратури В. В. Шал — розходжень у свідченнях Сакаля не помічати!

Я й справді, не занотувала собі в бл які моменти. Скрізь Сакаль говорить, попросив його провезти Варвару Петр це зробив. Причому, тримає її за руку, чать і обидва Сергій — Кохан і Бичков, ж місці є такі слова: «Зубов запропонував провезти Наконечну. Я відмовився». А через кілька слів: «Я хотів позаду моє підтримував її, коли вона падала». Є ж Кохана і Бичкова, що Кохан сам хотів з гори. Так, розходження беззаперечне, те, що я їх не помітила, не дає підстав повалову твердити, мовляв, я не без ставляюсь до справи. Просто розходження свідчень (Зубова, Наконечної) мішаними, і я звернула більше увагу на фактично протилежними. Тут же виминимна з мотоциклом, що немає вирішаль чення, і факт, що Михайло йшов із Зубом, коначною залишається, от тільки чи мюючи за руку чи «...підтримував її, коли ла!»

Ще один свідок — Бичков Сергій. В таке: «Зубов і Сакаль пішли її провезти із них почав до неї чіплятися. Потім я ном поїхали в Нову Прагу». Це було слідства. Ближче до його кінця (18 підтвердив те саме. У виродці ці свідчення туються як такі, що вказують на вина

«Коли вони повели її, то я зрозумів хочуть вступити з нею в статевий акт. заважати, він з Коханом мотоцикли одводили, а відкотили їх на чималу відс ки потім завели і поїхали». (Із вирокуня 1986 року Олександрійського районного суду).

Яка зворушлива й передбачлива тур

Д ОБРЕ, СВИДКИ свідками, а в таких справах обов'язково проводиться медичні експертизи. Наконечна звернулася на ранок 18 травня. Того ж дня крита кримінальна справа. Тож одразу ло взято (пакет № 7). А зробивши аналіз, можна визначити, по спермі злочину. Та документів про це в справі Михайла Сакаля перший раз затримання. Цього ж таки дня слідчий А. В. Бичков тоді справу) пише постанову про ная експертизи. В справі підшито «Вирперта № 166 від 20 травня на основі від 21 травня». (? — О. С.). Тут к «На момент огляду яких-небудь тілесних жень на громадянину Сакаль не вият мазок». В постанові слідчого одири 21 виправлено на нуль. І все це вважати випадком (як пояснив В. В. коли починається рік я завжди помиля

СТОРІНКА КРАСНОГО СЛОВА

Доробок молодих літераторів — живим

ГРАНІ МОРАЛІ

Гриміло весілля... І тут же, поряд, сталася трагедія...

В кримінальній справі — виправлення цифр. Випадок чи...?

Свідки плутають показання...

Три заяви з колонії

6 7

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

Хочу листуватися

Добрий день, ровесники і ті, хто хоче знайти нових друзів через газету. Пишіть мені, відгукнусь обов'язково. Звати мене Оксана Асіна. Мені 12 років. Люблю читати книжки, вмію в'язати, шити, вишивати. Колекціоную календарики. Моя адреса: 317154, Кіровоградська обл., Новгородківський р-н, село Вершинка - Кам'янка.

А я Люда Матросова. Вчуся в 8 класі. Дуже люблю спорт, співаю, танцюю, захоплююся музикою, особливо подобаються групи «Електроклуб», «Форум», «Міраж». Цікавилася піснями інших естрадних співаків. Хто хоче зі мною листуватися, пишіть на адресу: 317090, Кіровоградська обл., Знам'янський р-н, с. Трепівна Л. С. Матросовій.

Живу я в Новоукраїнському районі. Люблю спілкуватися з друзями і хочу їх мати багато - багато. Моє найбільше захоплення — політика. Вивчаю німецьку мову, читаю книги, відвідую шкільні гуртки, захоплююся музикою. Пишіть мені на адресу: 317338, Кіровоградська обл., Новоукраїнський р-н, с. Новосогорівка, вул. Гагаріна, 28. Кобзар Тетяні.

Хто хоче зі мною листуватися? Звати мене Олександр Черба. 16 років. Захоплююся зарубіжною і радянською естрадою, читаю книги, ходжу в дискотеки, займаюсь спортом. Адреса мого: 317710, Кіровоградська обл., м. Долинська, вул. Манаренка, 209.

Я з шахтарської Олександрії, Наталя Цимбал. Із задоволенням читаю «Молодий комунар», колекціоную календарики, люблю дивитися індійські фільми і кінокомедії. Хто хоче зі мною листуватися, прошу писати на адресу: 317912, Кіровоградська обл., Олександрія-12, вул. Магістральна, 4. Цимбал Наталі.

Дуже хотіла б мати друзів на Кіровоградщині. Мене звати Марина Кукуваченко. 20 років. Інвалід II групи і тому ніде не працюю. Коло моїх інтересів широке: література, філософія, мистецтво, музика, люблю шити і в'язати. Пишіть мені всі, кому сумно, хто відчуває потребу в звичайному людському спілкуванні. Ось моя адреса: 325001, м. Херсон, провулок Насипний 26-13. Кукуваченко Марині.

8

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

19 серпня 1989 року

М О В А П І Д Е про сільські СПТУ. Очевидно було б перебільшенням вважати, що сільські профтехучилища відрізняються якимись своїми особливими проблемами. Більшість того, про що йтиметься у цих замітках, характерне і для

були більш самостійними, незалежними.

Раніше, — це коли існувала система профтєхосвіти. Нині вона підпорядкована системі народної освіти, куди входять також і школи. Між іншим, не тільки Володимир Іванович скаржився на те, що з появою управління народної освіти профтехучилищам жити стало гірше. «І чого мудрувати?» — приблизно так говорили мої співрозмовники, вважаючи, що якісних змін у профтєхосвіті не відбулося. Ну, можливо, як сказав поет «большое видится на расстоянии», однак поставлені ми

Бреурош. Є чим пишатися училищу. Але сьогодні училище живе своїми щоденними турботами і надіями. На що сподівається Вільям Миколайович? Ну хоча б на те, що зміниться ставлення до СПТУ у керівництва колгоспів і радгоспів, у комсомолу.

— Ви не повірите, — сам аж дивується Вільям Миколайович, — деякі голови колгоспів, секретарі партійних організацій не можуть сказати, скільки колгоспних дітей навчється у СПТУ чи будь-де.

Звідси і з працевлаштуванням велика проблема, вважає директор СПТУ. Чому в ситуації з під-

ком. Не може він навчити дітей абсолютно всьому з однаковим успіхом.

— Як так розумію, — похмуро говорить Леонід Михайлович, — що комусь це вигідно платити не за роботу, а просто так. На рік майстер має 1800 годин. Добре, як він працює 600, а остатні 1200?

— Що зважає вам правильно побудувати роботу? — не втримався заступник начальника управління народної освіти Л. М. Капченко.

— Інструкція, — Леонід Михайлович трішки помовчав. — Ет, коли б можна було майстрів не закріплювати за групами. Я нічого поганого про майстра не говорю, це може бути хороша робоча людина, але ж навіщо майстру нав'язувати виховні функції. Чи не краще вихователя закріпити за групою. Я підрахував, у мене працює 32 майстри, потрібно ж мені 17.

Багато цікавих думок висловлював Леонід Михайлович. Зокрема про виховання. Вихователем, вважає директор Косяченко, треба долати психологію унтер-пришибєєвих. Справді, до СПТУ

ЯК

училищ міста. І все-таки не слід забувати, в якому становищі сьогодні опинилося село. З'їзд народних депутатів СРСР, а згодом перша сесія Верховної Ради відкрили очі на те, що власне, не було секретом, але якось блаженно не помічалось. Людина на землі перестала бути господарем і винна в цьому не тільки вона сама, а ті умови, в яких живе сільський трудівник. Абсурд, але в селі, яке нас годувало, не випити молока — далеко не кожен має змогу і бажання тримати корову, а в магазин його не завозять. Ні сметани, ні масла, ні молока. Звичайно, село на село не схоже, однак більшість сіл таких.

Ви подумайте, яке це має відношення до оголошеної теми? Найпряміше. Селу треба повернути господаря. Сільські профтехучилища — одна з найголовніших ланок «кування кадрів» для села. Та, на жаль, наші розмови про село, розуміння завдань і перспектив поки що дуже мало допомагають престижності сільських СПТУ.

Мені доводилось зустрічатися і розмовляти з директорами сільських професійно-технічних училищ, про що розповідатиметься далі, і для кожного з них головною і найважливішою проблемою залишається набір учнів. По-різному підходили мої співрозмовники до можливості вирішення цієї проблеми, але в основному переконані: набір в СПТУ не повинен бути тільки турботою самих училищ.

Якщо ми хочемо зрушень в економіці, нам треба міняти політику — ця думка розвинута у виступах багатьох учасників З'їзду народних депутатів, і коли я замислилася над нею, то зрозуміла, що це якраз те, над чим і нам думати. Треба змінювати «політику» ставлення до профтехучилищ.

— Але ви не думайте, — попередив мене заступник начальника управління народної освіти Л. М. Капченко, — що відкрито про неші складнощі ми заговорили тільки тепер...

ЗУСТРІЧ ПЕРША. УЛЬЯНОВКА.

Ульяновське СПТУ існує 20 років. Готують тут спеціалістів сільського будівництва. Не випадково Л. М. Капченко порадив мені познайомитися саме з цим училищем. Я розумію, у Леоніда Миколайовича були і якісь інші мотиви, але насамперед суть у тому, що в училищах з сучасними будівельними професіями труднощі особливі. І все-таки протягом 20 років училище існувало. Гірко-в село, але існувало. Готувало спеціалістів, які роз'їжджалися по базових підприємствах області. Хоч, зрозуміло, не всі затримувалися на будівництві.

— Я не можу сказати, — говорить директор СПТУ В. І. Крижановський, — що училищу зовсім не приділялась увага. Але тільки в 1979 році побудовано гуртожиток на 200 місць, а в 1980 — навчальний корпус. До цього училище знаходилося у пристосованому приміщенні вузла зв'язку. Майстерні і нині розміщені у радгоспних майстернях, які існують понад 100 років.

— Володимире Івановичу, у вас ведеться будівництво і зараз, як мені відомо.

— Так. Колишній базовик «Кіровоградськбуд» зумів «вибити» для нас будівництво нових майстерень на 480 робочих місць і суспільно-побутовий корпус. Знаєте, що я думаю. Ось ми всі жаліємося на те, що важко набирати учнів. Не йдуть до нас. Непрестижна це робота, вважають. Та ще й технікуми оголосили набори без екзаменів. Звичайно ж технікум закінчити краще. То може СПТУ не потрібні? То може «закривати лавочку»? Не думаю. Треба зацікавити дітей, створити для них умови. Нелегко це робити нині, зійнялось вам, раніше ми

ЖИВЕШ,

в такі рамки, коли далекі відстані небезпечні. Якщо профтехучилище вже сьогодні не відчуває реального притоку сил, становище набагато ускладниться. Володимир Іванович цілком справедливо вважає, що дітей треба зацікавити, тільки тоді про училище піде добра слава. Я вірю в те, що в Ульяновці таке трапиться. Вірю ще й тому, що про директора Крижановського чула багато хорошого ще в Кіровограді. А потім побачила «розмах» його будівництва — зимовий плавальний басейн — це вперше в училищі будувалось. Побувала й на пасіці в чарівному місці недалеко від села Грушки. Справа в тому, що училище, крім будівельних професій, має ще й групу бджоларів.

Недавно тут почали будувати теплицю. Купив директор 4 швейні машинки. «Дуже важко дістати», — зізнається — гроші є, а купити ніде». Шкодує Володимир Іванович, що дівчат в училищі малувато, мовляв, Івану потрібна

готовкою кадрів осторонь залишається агропром, комсомол. Хіба не можуть в училище направляти за комсомольською путівкою. Чи не занадто часто само-

СПТУ?

усувається комсомол? Ніби виховний процес у комсомолі хтось відмінює. Розповів мені Вільям Миколайович таку історію. Якось подзвонили з райкому комсомолу, дайте дані про набір. У нас, бачите, селекторна нарада, треба відрепортувати. «Не дам!» — відрубав Вільям Миколайович. Мовляв, ви що до цього руку приклали. Чистої води бюрократія! Слушним виділось мені і наступне зауваження В. М. Шостака.

потрапляють далеко не кращі діти. Та хіба від того, що хлопчик не знає, скільки областей на Україні, йому слід навішувати «олігофренію в стадії дебільності». Якось Косяченко не втримався і запитав у лікаря, котрий досить примітивно перевіряє розумові здібності учня СПТУ: «Ви знаєте, скільки областей в Латвії?». Звичайно, викликав вибух гніву нашадка Гіппократа. Мовляв, за ко-

Зварити суп із сокири? Цього НАТАЛЯ ЗІНОВАТНА зробити не зможе, а от приготувати смачний обід буде кухарем. А зараз вона проходить практику в третій «дальній місті Знамі» Янни. Фото В. ГРИБА.

Мар'я. А мене це все-таки радує, що малувато, — а раптом крок до вирішення проблеми використання жінок на важких роботах?!

В моєму журналістському блокноті списано багато сторінок в Ульяновці, шкода, часу обмаль, щоб все це представити читачу. Сподіваюсь ще повернутись і наспівати до гостинного майстра-бджоляра Івана Федосійовича, і в училище, яке незабаром наповниться голосами своїх вихованців. Поки що нас чекають інші зустрічі.

ЗУСТРІЧ ДРУГА. ОНИКІЄВО.

У директора Онікієвського СПТУ № 37 В. М. Шостака з відомих причин, настрої теж частенько псується. — Тільки балачок, що країну нагодувати треба, а хто годувати буде!.. — Вільям Миколайович мяхе рукою.

Училище в Онікієво готує трактористів-машиністів широкого профілю і працівників тваринницьких ферм. Існує вже 30 років. Серед його випускників народний депутат СРСР, член парламенту, механізатор колгоспу «Дружба» Маловісківського району Б. С.

Нині при ремпідприємствах відкриваються курси по підготовці трактористів. Чим така необхідність викликана? Зрозуміло, кризовою ситуацією на селі. Але давайте трохи здорового глузду. Ну якщо нам потрібні просто «роботяги», то давайте позакриваємо профтехучилища. Бо який же дурень буде три роки вчитися в училищі, коли можна за значно коротший строк оволодіти професією. Та чи можна в цьому випадку говорити про професіоналізм?

ЗУСТРІЧ ТРЕТЯ. НОВГОРОДКА.

— А ви не радійте, — зупинив мене директор Новгородківського СПТУ № 36, такого ж профілю, як і Онікієвське, Л. М. Косяченко, — думаєте профтехучилища дають таких вже високопрофесіоналів. Я вам скажу так, погана у нас професійна підготовка.

Причину цього явища Леонід Михайлович вбачає у тому, що навчально-виховний процес побудований неправильно. Закріплюючи майстра за групою, ми примушуємо його бути, як кажуть, і швцем, і жнецем. А майстер повинен бути насамперед ремісни-

го ви мене масте і т. д. А все, між іншим, дуже просто: в Латвії немає областей.

НАПРОШУЄТЬСЯ ВИСНОВОК...

Не могла я не запитати у Леоніда Михайловича, як у нього з набором. Та ж сама картина. Набрали 90 чоловік, ще треба 60. Як «викрутається» — невідомо. Раніше значний приток давав Долинський район. Нині тут подалися до Кривого Рога. Після закінчення гірничого технікуму, працюватимуть на комбінаті. Там їм відразу обіцяють квартиру. Що може пообіцяти директор СПТУ? Високу зарплату? Житло? Його не пообіцяє навіть директор Ульяновського СПТУ, котре готує сільських будівельників.

Я підтримував думки моїх співрозмовників про те, що колгоспи, агропром повинні повернутися обличчям до сільських ПТУ. Їх проблеми не можна розглядати, як проблеми місцевого значення або районного масштабу. Проблеми ці державні.

Валентина ЛЕВЧОК.
спеціор «Молодого комунаря».

«ЧВЕРТЬ віку працював я директором. Усього, можна сказати, набачився. А от такого гарного врожаю, повірте, ще не було. Просто уніваріана. Тепер довести б тільки до путя...».

(Із розповіді колишнього директора Куцівського елеватора Миколи Івановича Геращенко).

До поїздки в Куцівку разом з членами рейдової бригади обласного штабу «Комсомольського прожектора» я побував на кількох елеваторах і хлібоприймальних підприємствах області. І скрізь бачив картину, що стала мало не ознакою життєвої пори — черги. Водії, котрі транспортували збіжжя з господарств, скаржилися: нічого, мовляв, не можемо вдіяти, щодня втрачаємо по кілька годин на розвантажуванні. Працівники елеваторів висували свої аргументи: не встигаємо приймати хліб, бо не ті у нас потужності... «Не ті» — це значить недостатні.

І от несподіванка: на елеваторі в Куцівці — черга відсутня. Випадковість!

— І так, і ні, — відповідає директор підприємства Юрій Анатолійович Розум. — У пік збиральних робіт ми теж не завжди забезпечували ритмічну роботу транспортників. Просто фізично не встигали. Зараз напруга дещо спала, отож увійшли в нормальну колію. Та не варто скидати з рахунку й те, що після переходу елеватора на госпрозрахунок колектив став працювати краще...

Кілька слів про мого співрозмовника. Директор молодий — йому ледь за тридцять. Закінчив Одеський технологічний інститут харчової промисловості. Два роки працював головним інженером. А далі — несподіване призначення: оперуповноваженим районного відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності. П'ять років боровся Юрій Анатолійович (і безуспішно) з крадіями. Чи подобалася нова робота? Відповідає просто: «Звик. До того ж імпонувало те, що результати її при бажанні завжди можна було перевести у карбованці, кілограми і тонни. Повернуті державі». Він навіть збирався податися на навчання до вищої школи міліції. Але тут втрутився випадок...

Ю. А. Розум: Микола Іванович Геращенко, колишній директор нашого елеватора, несподівано зазбирався на пенсію. Знайти заміну спеціалістові такого рівня, людини, котра успішно керувала підприємством з першого дня його утворення, виявилось справою непростю. У цій ситуації ініціативу на себе взяв колектив. Було вирішено не чекати призначення зверху, а провести вибори на альтернативній основі. Люди попросили мене висунути свою кандидатуру. М. І. Геращенко (а його авторитет в колективі як був, так і залишається беззаперечним) підтримав. Моїм конкурентом був спеціаліст, рекомендований

об'єднанням «Зернопром». Підсумки кількості етапної боротьби прийнятно вразили: усі люди проголосували за мене.

КОР.: За такої підтримки, гадаю, легко братися за справу...

Ю. А. Розум: Де там! Приємно було якихось кілька годин, доки трива-

дицій і роботи те ж саме зі збіжжям, скажімо, пшениці — далеко не просто. Та час вніс свої корективи і нині саме пшениця стала основною нашою культурою. За роки, що минули після завершення «кукурудзяного буму», виробництво наше дещо змінилося, ми пристосували його до функціонування в нових умовах. Та цього було явно недостатньо: Тому й вирішили реконструювати основну потокову лінію. Робота складна і вистачить її, як тепер розумію, не на один рік. Підрядна організація, яка її проводить — СПМК-592 (начальник С. Д. Кобець) — явно не поспішає. То в них кабальної продукції немає, то цегли...

КОР.: Що ж дасть реально реконструкція підприємству!

Ю. А. Розум: Багато. Скажімо, продуктивність

Та це й закономірно для тих підприємств, які безпосередньо не виробляють продукції. Ми повністю залежимо від трудівників села. Є врожай, як нинішнього року, — працюємо з повним навантаженням, немає — значить при всякому бажанні не можемо виконати доволі напружених планів.

Я уважно дивився першу сесію Верховної Ради СРСР, особливо ту її частину, де затверджувався Закон про держпідприємство. Депутати ставили питання, які хвилюють і наш колектив. Зокрема, про держзамовлення. Комусь, звичайно, вигідно, аби було воно якнайменшим, оскільки це відкриває перспективи реалізувати частину продукції за договірними цінами. А що реалізуватимемо ми, інші підприємства, зайняті зберіганням і переробкою продукції агропрому?

цей факт хотілося б сказати трохи більше.

Чомусь вважалось, що зерновиробництво — галузь не надто прибуткова. Колектив птахофабрики перекреслив ці неогрунтовані твердження. Пшениця сортів «Парус» і «Корунд» дала там понад сорок центнерів зерна з гектара. Тільки доплат за високу якість зерна господарство матиме близько півмільйона карбованців. Хай спробує тепер хтось довести, що вирощувати, скажімо, сорго економічно більш вигідно, ніж хліб! До речі, птахофабрика повністю забезпечила себе якісним посівним матеріалом, реалізувала немало зерна сусіднім господарствам.

КОР.: Юрію Анатолійовичу, дозволять ще кілька запитань, котрі, певно, цікавлять наших читачів. Куди відправляється хліб, вирощений трудівниками села Кіровоградщини!

Ю. А. Розум: Географія широка. Це і Грузія, і Узбекистан, деякі регіони Росії. Ячмінь у нас купує Білорусія. Частину збіжжя передамо переробним підприємствам області.

КОР.: Як керівникові колишньому працівників організації правопорядку, вам, мабуть, небайдуже питання схоронності зерна, боротьби з так званими «несунами»...

Ю. А. Розум: Скажу відверто: боротися просто немає з ким. Це питання ми зняли з порядку денного раз і назавжди. До того ж, дуже просто: дозволили реалізувати зерновідходи працівникам підприємства. За пільговими цінами і без обмежень. Це відразу дало позитивний ефект, бо за рік, що минув, ми не слухали жодної справи про крадіжки.

КОР.: Ви обмовилися про скорочення штатів. Чи не зачепила ця акція молодих людей? Адже не секрет, що молодь у нас часто-густо виявляється найменш захищеною.

Ю. А. Розум: Це питання ми обговорювали на комсомольських зборах після опублікування проекту Закону про молодіжну політику в СРСР. Тоді й вирішили: адміністрація повинна всіляко підтримувати молодих людей, створювати їм умови для професійного становлення. Зрозуміло, що за таких умов навіть натяку на скорочення молодих людей не виникало. Більше того, якраз з такими працівниками, як інженер-механік, секретар комсомольської організації Валерій Дощечкін, лаборант Людмила Сидоренко, апаратник Сергій Коломієць (його, до речі, ми кілька днів тому прийняли кандидатом у члени КПРС), слюсар Валерій Легкобит, ми і пов'язуємо всі надії на майбутнє.

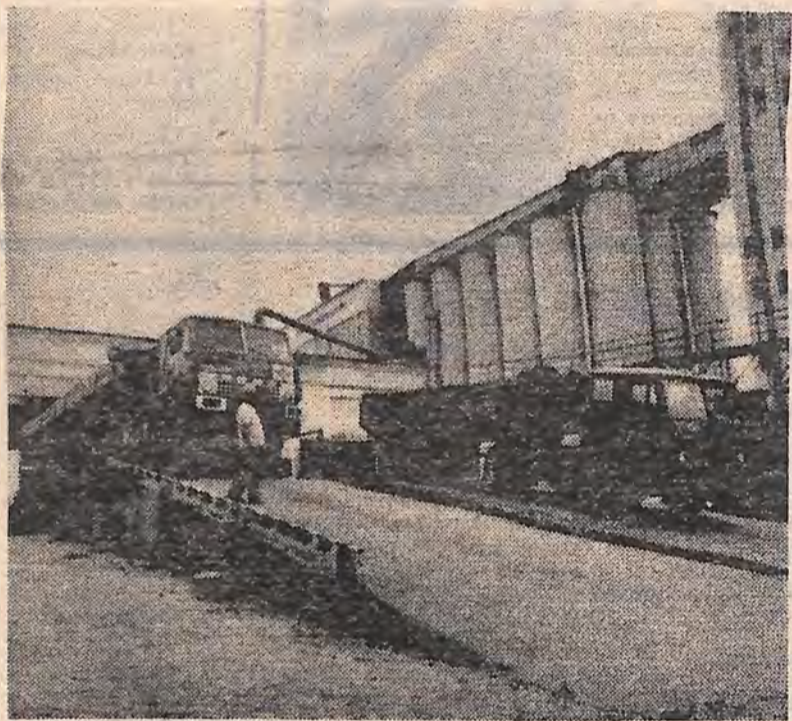
Розмову зі М. ЧЕРНЕНКО. Новгородківський район.

ЕЛЕВАТОР

ли збори. Усі в тебе вірять, надіються на позитивні переми. Але ж потім настануть будні. І мимоволі, якщо ти людина порядна, дорожши довір'ям колективу, му-

елеватора зростає, щонайменше, в півтора рази. Скоротиться і частка ручної праці, що має в умовах госпрозрахунку неабияке значення. Крім того, нам негай-

Одним словом, єдине, що дала нам праця в нових умовах — це значне підвищення заробітної плати робітникам. Та й то за рахунок скорочення штатів, а не істотного під-

сиш відплачувати щедрі аванси. Мені в цьому плані теж було непросто. З одного боку — підприємство благополучне, з іншого — працює воно на межі можливого. Треба було відразу братися за реалізацію своєї передвиробної програми. А вона, окрім переходу на повний госпрозрахунок, передбачала докорінну реконструкцію елеватора.

КОР.: Про останній аспект діяльності директора хотілося б знати трохи більше.

Ю. А. Розум: Елеватор наш став до ладу ще за часів Микити Сергійовича Хрущова. Неважко здогадатися, що тоді він був призначений здебільшого під прийом і зберігання кукурудзи. Не адаючись у тонкощі технологічного процесу, скажу: приймати зерно «царіці полів», доводити його до відповідних кон-

но слід модернізувати лінію для розвантаження автотранспорту. Адже нинішня просто-напросто не передбачала прийому потужних автомашин, подібних до «КамАЗів». І якщо з 25 червня до 5 липня, коли жнива досягли апогею, автотранспорт у нас працював по годині-дві тільки кілька разів, то це завдяки професійній майстерності працівників дільниці, очолюваної Юрієм Опанасовичем Рудьом. Та майстерність майстерністю, але не можна постійно сподіватися тільки на неї чи, скажімо, на непідкріплені внтузіазм людей.

КОР.: Ви кілька разів згадували про госпрозрахунок. Що дала конкретно нова форма організації праці колективу!

Ю. А. Розум: Менше, ніж ми сподівалися.

вищення продуктивності праці!

КОР.: Юрію Анатолійовичу, хотілося б докладніше поговорити про цьогорічні жнива. Чим відрізнялися вони від попередніх кампаній!

Ю. А. Розум: Насамперед, як уже сказав Микола Іванович (а йому можна вірити), відмінним врожаєм. А ще — надзвичайно високою якістю зерна. Збіжжя надходило з господарств дуже чистим, сухим (близько дванадцяти процентів вологості), що практично виключало додаткову його технологічну обробку. Лабораторні аналізи на вміст клітковини, як правило, кваліфікували пшеницю як цінну і сильну. Більше того, з птахофабрики «Новгородківська» надійшло 1235 тонн твердої пшениці, що піде на виробництво макаронів високої якості. Про

Прес-центр повідомляє:

ОНУФРІВСЬКИЙ РАЙОН. У тому, що колгосп імені Леніна одним з перших справився з жнивими, успішно веде підготовку до сівби озимих, велика заслуга і молодих трудівників. Серед них тут називають і Тетяну Черньонкову, Наташу Гуляєву, Ларису Ващенко, Наташу Кісанову й інших десятикласниць місцевої середньої школи, які завзято працюють на току, допомагаючи дорослим готувати добірне насіння до сівби озимих.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ РАЙОН. Першим у колгоспі імені Енгельса завершив силосування кукурудзи третій відділок. На її косовиці відзначився комсомолец Петро Кравцов. Комбайном КПКУ-75 він скошив кукурудзу на 80 гектарах.

НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКИЙ РАЙОН. По 215—220 тонн зеленої маси накошує кожного дня комбайнер колгоспу «Дружба» Володимир Чичук. Безперебійну роботу його агрегату разом з досвідченими шоферами забезпечують і молоді водії Валерій Бондаренко та Віктор Беркатий, які постійно перевиконують виробничі завдання.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ РАЙОН. Земля щедро віддає тому, хто вчасно і якісно обробляє її, дає їй поживу. Цю хліборобську істину добре усвідомили М. М. Олаг та його син Василь з колгоспу «Росія». Тож обидва зараз по-ударному працюють на внесенні мінеральних добрив на полях, відведених під цукрові буряки. Кожного дня вони перевиконують норми виробітку на 30—40 процентів.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

19 серпня 1989 року

СПОРТ

НА ПРИЗ ІМЕНІ А. НЕДЗИ

Чимало людей зібра-лося того дня на сільському стадіоні у Хашуватому. Тут проходила організована за ініціативою ради колективу фізкультури місцевого колгоспу імені 60-річчя Жовтня (інструктор по спорту В. Баранюк) районна «пулька» з футболу, в якій взяло участь сім команд. Присвячена вона була пам'яті воїна-інтернаціоналіста А. Недзи, котрий героїчно загинув в Афганістані.

...Анатолій народився і виріс у цьому селі. За-

ву в армію встиг трохи попрацювати за фахом у ремонтно-транспортному підприємстві. Звідси й провели його на службу. Доля закинула на афганську землю, виконував інтернаціональний обов'язок. Служив в автомобільному підрозділі заправником, забезпечував військову техніку паливом.

Не судилося, однак, хлопчині повернутися до отчого дому. Під час одного з важких і небезпечних гірських рейсів, черга з крупнокаліберного душманського кулемета прошила автомобіль, за кермом якого був Анатолій. Обгорілого, його винесли на собі з поля бою товариші. Терміново доставили в госпіталь. Становище дев'ятнадцятирічного солдата було критичним. Викликали рідних. Скільки безсонних ночей провели вони біля ліжка сина. З ним були і в останні його хвилини. Дійсно, немає страшнішого горя для батьків, ніж пережити своїх дітей.

Поховано Анатолія у Хашуватому, на сільському кладовищі.

Сюди і прибули перед початком спортивних змагань рідні і близькі загиблого, представники команд-учасниць. Було проведено невеликий мітинг, покладено квіти до могили воїна-інтернаціоналіста. Присутні шанували пам'ять про А. Недзу хвилиною мовчання.

Розіграш проводиться за олімпійською системою: програв — вибув. Кожен з матчів продовжувався півгодини — 2 тайми по 15 хвилин. В разі нічий пробивалися пенальті. До фіналу без поразок дійшли «Південний Буг» (Хашувате) та «Водник» (Солгутове).

І ось фінальний матч. Його сильніше провели господарі змагань — хашуватці, які здобули перемогу над солгутівцями 2:0. Футболісти «Південного Бугу» стали володарями почесного призу імені воїна-земляка А. Недзи. Вони також нагороджені, як і фіналісти та казавчинці, що посіли третє місце, грамотами правління, парткому колгоспу імені 60-річчя Жовтня, виконкому Хашуватської сільської Ради народних депутатів, сученірами. Спортивні відзнаки призерам турніру вручив старший брат Анатолія — Василь Григорович Недза. Батьки висловили сердечну вдячність за пам'ять про їхнього сина, полеглого в Афганістані.

Турнір імені А. Недзи вирішено зробити у Хашуватому традиційним.

Одне прикро: сюди так і не завітав ніхто з відповідальних працівників райкому комсомолу. Хоча його першого секретаря О. Мельника було запрошено заздалегідь. Він через невідкладні справи, як пояснив, не міг прибути особисто. Але й замість нього ніхто не прибув на цей хвилюючий, такий потрібний захід...

І. СОКОЛЮК.

УВАГА,
КОНКУРС!

На численні прохання наших читачів на честь дня міста редакція газети «Молодий комунар» проводить конкурс розв'язання шахових задач та етюдів. Стати його учасником може кожний бажаючий.

Змагання проводитимуться в 2 турні. В першому учасникам пропонується розв'язати двохходовку, триходовку, вирішити головоломку.

За кожне завдання учасникам будуть нараховуватись очки. Відповіді мають бути вичерпними, за що журі нараховуватиме додаткові очки.

Переможців конкурсу буде нагороджено грамотами та цінними подарунками.

За погодженням з обласною шаховою федерацією головним суддею конкурсу призначено кандидата в майстри спорту Геннадія Резникова.

ЗАВДАННЯ № 1 (1 очко)

Як на порожній шаховій дошці розставити вісім ферзів так, щоб жоден не зміг би зняти іншого? (Навести 2—3 приклади). Скільки варіантів вирішення може бути?

Чорні: Крe3, пп. b4, c3, d5, e4, e6, f5, g3, h5 (9).

Мат у два ходи.

ЗАВДАННЯ № 3 (4 очка)

Білі: Крe7, Ca1, Kh6 (3).

Чорні: Kph8, пп. g7, h7 (3).

Мат у 3 ходи.

ЗАВДАННЯ № 2 (2 очка)

Білі: Kpd6, Фс2, Td4, Tt4, Ke5, пп. b3, h4 (7).

Завдання № 3а. Поверніть дошку на 180°. Білі починають і дають мат на третьому ході (3 очка).

Строки надсилання листів — НЕ ПІЗНІШЕ ТИЖНЯ ПІСЛЯ ПУБЛІКАЦІЇ ЗАВДАННЯ В ГАЗЕТІ (за поштовим штемпелем).

Разом з відповіддю на завдання першого туру необхідно вказати своє прізвище, ім'я, по батькові, рік народження, професію чи місце навчання, домашню адресу.

Відповіді надсилайте на адресу: 316050, м. КІРОВОГРАД, МПС, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36. РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» з ПОМІТКОЮ «ШАХОВИЙ КОНКУРС».

КІРОВОГРАДСЬКЕ СПТУ № 8

(базове підприємство облгробуду)

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1989—1990 навчальний рік

На навчання зі строком 3 роки приймають юнаків та дівчат, що мають освіту за 8 класів.

Учні набувають спеціальностей:

муляра; монтажника сталевих і залізобетонних конструкцій; електрозварника, маляра-штукатур, штукатур, облицювальника-плитковика, слюсаря-сантехніка; газозварника, машиніста одноковшового екскаватора, майстра сільського будівництва, столяра-тепларя; паркетника.

З перелічених спеціальностей проводиться співбесіда за конкурсом свідоцтв про закінчення неповної середньої школи.

По закінченні навчання учні одержують атестат про середню освіту. Учнів забезпечують гуртожитком, парадним і робочим одягом, триразовим харчуванням, підручниками. Під час виробничої практики вони одержують 50 процен-

тів від заробленої ними суми. Час навчання в училищі зараховується до загального трудового стажу. Випускники-відмінники мають право вступити до вищих та середніх навчальних закладів за пільговими умовами. Юнаки до закінчення училища одержують відстрочку від призову до лав Радянської Армії.

Вступники подають або надсилають поштою:

заяву із зазначенням обраної спеціальності, автобіографію, характеристику, свідоцтво про освіту, довідку з місця проживання та про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 086/у), вісім фотокарток 3x4 см.

Початок занять — 1 вересня.

Адреса училища: 316050, м. Кіровоград, вул. Волкова, 15. Телефон 3-15-32.

Їхати автобусами №№ 107, 134 або тролейбусами №№ 3, 5 до зупинки «Обласна лікарня».

КІРОВОГРАДСЬКЕ СПТУ № 2 ІМЕНІ ГЕРОЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ О. С. ЄГОРОВА

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1989—1990 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує кваліфікованих робітників з таких спеціальностей:

на базі 8 класів, строк навчання 3 роки — маляр будівельний (юнаки, дівчата), облицювальник-плитковик; облицювальник-мозаїст (юнаки і дівчата), муляр-монтажник по монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій, електрозварник (юнаки), слюсар по ремонту шляхових, будівельних машин і тракторів (юнаки), столяр будівельний, тепляр-паркетник (юнаки); електрослюсар будівельний (юнаки), електрогазозварник (юнаки), кухар (дівчата); на базі 10 класів, строк навчання 6 місяців — муляр (юнаки), тепляр (юнаки).

Учні забезпечуються гуртожитком, триразовим харчуванням, двома комплектами одягу, підручниками. Під час виробничої практики вони одержують 50 процентів від заробленої ними суми.

Учням, що мають середню освіту, виплачується стипендія 30 карбованців на місяць і проводиться доплата до рівня тарифної ставки (мінімального окладу) робітника I розряду за рахунок коштів підприємства.

Училище розташоване в сучасних корпусах, є всі умови для занять в гуртках, спортивних секціях.

Учні, які закінчають училище на «4» і «5», направляються для подальшого навчання у вузи і технікуми.

Початок занять — 1 вересня.

Вступники подають такі документи:

заяву на ім'я директора, автобіографію, документ про освіту, свідоцтво про народження або паспорт, довідку з місця проживання та про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 086/у), шість фотокарток 3x4 см.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Червонозорівська 23. Телефони: 7-14-17, 7-12-81, 7-12-72, 7-34-71, 7-12-21. Їхати автобусами №№ 102, 114 до зупинки «Вул. Мічуріна» або тролейбусами №№ 1, 2, 6 до зупинки «Буд-деталь» або «Вул. Короленка».

КІРОВОГРАДСЬКЕ СПТУ № 6

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1989—1990 навчальний рік

на такі спеціальності:

НА БАЗІ 8 КЛАСІВ —

верстатник широкого профілю, слюсар механоскладальних робіт, столяр-верстатник по дереву, слюсар-ремонтник,

НА БАЗІ 10 КЛАСІВ —

оператор верстатів з ЧПУ, верстатник широкого профілю, слюсар-інструментальник, електромонтер по обслуговуванню промислового обладнання, контролер верстатно-слюсарних робіт (ВТН), контролер-касір ощадного банку.

Строк навчання на всіх спеціальностях — 10 місяців.

Приймаються юнаки і дівчата віком до 30 років з освітою за 8—10 класів.

На спеціальності електромонтер по обслуговуванню промислового обладнання, контролер-касір ощадного банку приймаються особи віком від 17,5 року.

Встигаючим учням на базі 10 класів виплачується стипендія, на базі 8 класів учні перебувають не на повному державному утриманні.

Під час виробничої практики учням виплачується стипендія і нараховується 50 процентів від заробленої ними суми.

ДО ЗАЯВИ ДОДАЮТЬ:

атестат, свідоцтво про народження, довідку з місця проживання, медичну довідку (форма № 086/у), шість фотокарток 3x4 см.

Військовий квиток пред'являють особисто.

З питань вступу звертатися на адресу: КІРОВОГРАД, ВУЛ. ДЕКАБРИСТІВ, 26. ПРИЙМАЛЬНА КОМІСІЯ. ТЕЛЕФОН 4-05-01.

На знімках: представники команд кладуть квіти до могили загиблого Анатолія Недзи; момент гри гравців команд «Південний Буг» (Хашувате) та «Авангард» (Завалля).

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ОГОЛОШЕННЯ

У СПРАВАХ
ОБ'ЯВ ДЗВОНИТИ
ПО ТЕЛ. 4-28-96.

3 21 по 27 серпня

ДО УВАГИ ТЕЛЕГЛЯДАЧІВ
У програмах телебачення можливі зміни. Стенге за щоденним повідомленням дикторів телебачення і радіо.

понеділок

ЦТ (II програма)

11.10 — «Чотири танкісти і пес». Художній телефільм. 15 серія «Висока хвиля». 12.05 — Пісня-89. 12.20 — Розповіді про художників. 13.00 — Новини. 13.10 — «Скринька Марії Медічі». Художній фільм із субтитрами. 14.40 — «Відкритий урок. Репортаж з педагогічного з'їзду». Документальний фільм. 17.00 — Новини. 17.10 — Служу Радянському Союзу! 18.10 — Держтелерадіо Литовської РСР. Литва сьогодні і завтра. 19.20 — «Всього шість струн». Фільм-концерт. 19.55 — За безпеку руху. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Держтелерадіо Чувашської АРСР. Рукотворне. 20.45 — Народні мелодії. 21.00 — Час. 21.40 — Екран документального фільму. Прем'єра документального телефільму «Справа Стародубцевих». 22.30 — Новини. 22.40 — Ранкова пошта (повтор).

вівторок

22 СЕРПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — «Театр». Художній телефільм. 1 і 2 серії. 10.50 — «Ви пам'ятаєте маестро?» Фільм-концерт. 11.20 — «Директор гарячої точки». Документальний телефільм. 12.10 — Це було... було... 12.30 — Новини світу. Алмазах. 15.35 — Фільм — дітям. «Пригоди Петрова і Васечкіна. Звичайні й неймовірні». 2 серія. 16.45 — Зрастує музико! 17.25 — Далече. Прем'єра документального телефільму «Охороняється державою». 18.00 — Концерт фольклорно-хореографічного ансамблю «Хорошки». Білоруської філармонії. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Я люблю тебе життя. 19.05 — Пошта цих днів. Диагноз — безгосподарність. 19.40 — Фільми і ролі Василя Шукшина. «Вони воювали за Батьківщину». Художній фільм. 1 серія. 21.00 — Час. 21.40 — Театр і час. «Іон Друце і сучасний театр». 23.15 — Сьогодні у світі. 23.30 — Прем'єра фільму-концерту «Ось і ти». За участю Л. Доліної. 0.10 — «Крах інженера Гаріна». Телефільм. 2 серія. 1.14 — Новини. 1.19 — Спортивна програма. 1.49 — «Коли співають солдати».

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Доброго вам здоров'я. Рациональне харчування. 9.45 — Все про кіно. 11.00 — Фільм-опера «Ріголетто». 12.25 — Новини. 12.35 — Про проект Закону УРСР про вибори народних депутатів. 13.20 — Фольклорний театр — студія. «Берегиня». 16.30 — Новини. 16.40 — «Для дітей «Веселка». 17.10 — Конверсія «Нелегкий початок». Випуск товарів народного приєднання. 17.40 — Фільм-концерт «Чарівниця вечорниць». 18.00 — Телефільм «Волгоградські новосілля». 18.30 — ПРИРОДА І МИ. «СТЕП — МОЯ КОРИСКА» (Кіровоград) 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — До 50-річчя Возз'єднання західної України з Українською РСР у складі СРСР «Дорога додому». Передача перша. 20.00 — Цирнова програма. 20.45 — На добраніч, діти. 21.00 — Час.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — «Спочатку було...» Науково-популярний фільм. 8.50 — «Стара Ігравна». Мультфільм. 9.00 — Грає ансамбль гагаузької народної музики «Дюоз Ава». 9.30 — Французька мова. 1 рік навчання. 10.00 — Роби з нами, роби, як ми, роби краще нас. 11.00 — Новини. 11.10 — «Чотири танкісти і пес». Художній телефільм. 16 серія «Дальній дозор». 12.10 — «Прометей». Мультфільм. 12.30 — Французька мова. 2 рік навчання. 13.00 — Новини. 13.10 — «Інопланетянка». Художній фільм. 14.30 — Ритмічна гімнастика. 17.00 — Новини. 17.10 — Амурські візерунки. 17.40 — «Безсмертна пісня». Художній телефільм. 18.50 — «Старий і журавель». Мультфільм. 19.00 — Екологія і суспільство. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Ритмічна гімнастика. 20.45 — Пісня-89. 21.00 — Час. 21.40 — Екран друзів. «Інцидент з «чорною гарматою». Художній фільм. Вперше. 23.25 — Волейбол. Міжнародний турнір пам'яті В. Саввіна. Чоловіки. Збірна СРСР — збірна Японії. 0.10 — Новини.

середа

23 СЕРПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Зрастує музико! 9.15 — «Вони воювали за Батьківщину». Художній фільм. 1 серія. 10.35 — Театр і час. 12.10 — VIII Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка». 12.30 — «Розмови з реставратором Олександром Половим». 15.35 — Фільм тебе життя. 19.05 — Пошта цих днів. Диагноз — безгосподарність. 19.40 — Фільми і ролі Василя Шукшина. «Вони воювали за Батьківщину». Художній фільм. 1 серія. «Хуліган». 16.40 — Музична скарбниця. 17.25 — «Слідами бременських музикантів». Мультфільм. 17.45 — До національного свята Румунії — Дня визволення. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Мультфільми. 19.30 — Народні мелодії. 19.45 — Фільми і ролі Василя Шукшина. «Вони воювали за Батьківщину». Художній фільм. 2 серія. 21.00 — Час. 21.40 — Прем'єра фільму-концерту «Єгипетські ночі». 22.20 — Зустріч в Концертній студії Останкіно з кінорежисером Г. Франком. 23.50 — Сьогодні у світі. 0.10 — «Крах інженера Гаріна». Телефільм. 3 серія. 1.13 — Новини. 1.18 — Співає О. Розенбаум. 2.23 — Телефільм «Повернення до Неаського».

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Розповідь про неспокій. Майкл Йогансен. 10.35 — Село і люди. Іван Розсоха. Зустріч через рік. 11.05 — Художній фільм «Не йдіть дівчата заміж». 12.10 — Відеоміні. 13.10 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — Грають юні музиканти. 17.10 — Народовладдя. Обговорення проектів законів УРСР про вибори народних депутатів. 17.40 — «ГУДЕНКИ». БОЛГАРСЬКИЙ ФОЛЬКЛОРНИЙ АНСАМБЛЬ З КОЛГОСПУ ІМ 40-РІЧЧЯ ЖОВТНЯ НА КІРОВОГРАДСЬКІНІ. (Кіровоград на Республіканське телебачення. 18.00 — ДЕНЬ ЗА ДНЕМ (Кіровоград). 18.20 — НАШІ ДОВІДКИ (Кіровоград). 18.25 — МУЗИЧНИЙ МОНИТОР. СПІВАЮТЬ «КРАЯНИ» (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Оперативний пост АК. 19.40 — До 50-річчя Возз'єднання Західної України з Українською РСР у складі СРСР «Дорога додому». Передача друга. 20.00 — «Чумацький шлях». Музична програма. 20.40 — Реклам. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Час. 21.40 — Вперше на екрані УТ. Художній фільм «Коріння». 23.05 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

10.05 — Виступає естрадний оркестр «Атсі». 10.25 — Прем'єра документального фільму «Розкази про мене...» 10.50 — Мультфільм. 11.00 — Новини. 11.10 — «Чотири танкісти і пес». Художній телефільм. 17 серія. 12.05 — Мультфільми. 12.30 — Німецька мова. 2 рік навчання. 13.00 — Новини. 13.10 — «Радощі середнього віну». Художній фільм. 17.00 — Новини. 17.10 — Мультфільм. 17.20 — З наших фондів. Концерт з творів Т. Хреннинова. 18.10 — Пором на минулий берег. Теленарис із циклу «Через обставини, що силлялися». 19.00 — Чемпіонат США з баскетболу серед професіоналів НБА. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Волейбол. Міжнародний турнір пам'яті В. Саввіна. Чоловіки. Збірна США — збірна Куби. 21.00 — Час. 21.40 — Екран друзів. «Зустріч». Художній фільм. Вперше. 22.45 — Г. Берліоз. «Фантастична симфонія».

четвер

24 СЕРПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Мультфільми «Вершини і коріння». «Розповідь про зайчиків». «Кріт і парасолька». 9.00 — «Вони воювали за Батьківщину». Художній фільм. 2 серія. 10.15 — Грай, гармонь! 10.30 — Зустріч в Концертній студії Останкіно з кінорежисером Г. Франком. 13.00 — Твори Ф. Ліста виконує Р. Керер. 15.35 — Фільм — дітям. «Канікули Петрова і Васечкіна. Звичайні й неймовірні». 2 серія. «Ридар». 16.45 — Прем'єра документального фільму телестудії країни «Та не однокороче мені...». «Маріам і Тадеуш». 17.25 — «До шістьнадцяти і старш. 18.10 — «Телевізій». Журнал. 18.40 — Прем'єра мультфільму для дорослих «Поцілунок». 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — «Земля душі моєї». 19.35 — А. Платонов. «Чотирнадцять червоних хатин». Вистава Саратовського драматичного театру ім. К. Маркса. Прем'єра. 21.00 — Час. 21.40 — Продовження вистави. 23.10 — Сьогодні у світі. 23.25 — Пісня-89. 0.40 — «Крах інженера Гаріна». Телефільм. 4 серія. 1.43 Музей-садиба. Про архітектурний ансамбль і колекцію живопису музею-садиби «Кусково». 2.28 — Зустрічі на ваше прохання. Грає камерний оркестр «Віртуози Москви».

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Естрадний концерт. 9.55 — Документальний фільм «Роздуми про дитячий театр». 10.15 — Художній фільм «Коріння». 11.40 — «Живе слово». Міжнародна асоціація українців. 12.25 — Фільм-балет «Ольга». 13.55 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — Для дітей «Веселка». 17.10 — Муз. фільм «Єдина «своя» людина». 17.30 — Шляхом оновлення. «Чому затримуються випуск нової дощувальної машини «Врегат». 18.00 — Телефільм «В пошуках «Теплого будинку». 18.30 — Фільм-концерт «Іван Пonomаренко». 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — КОМСОМЛ І ПЕРЕБУДОВА. ПЕРЕДАЧА II. ІНТЕРВ'Ю З ГОЛОВОЮ КОЛГОСПУ ІМ. ПАРХОМЕНКА НОВОУКРАЇНСЬКОГО РАЙОНУ С. ВОЙПАН. (Кіровоград). 20.15 — «3 людьми і для людей». Заслужений майстер народної творчості УРСР Андрій Пікуш. 20.45 — На добраніч, діти. 21.00 — Час. 21.40 — Молодіжна студія «Гарт». 22.55 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Поезія. П. Антокольський. 9.30 —

Іспанська мова. 1 рік навчання. 10.00 — «Три Дроворуби». «Спортландія». Мультфільми. 10.30 — «Ми йдемо шукати». 11.00 — Новини. 11.10 — «Чотири танкісти і пес». Художній телефільм. 18 серія. «Нільця». 12.16 — Грає М. Безверхній (скрипка). 12.30 — Іспанська мова. 2 рік навчання. 13.00 — Новини. 13.10 — «Зустріч». Художній фільм. 14.15 — «Як живеш, голово!». Документальний телефільм. 17.00 — Новини. 17.10 — Р. Шуман. «Казкові розповіді». П'єси для кларнета, альту і фортепіано. 17.30 — «Без року тиждень». Художній телефільм. 18.40 — Прем'єра документального фільму «Прощальний бенкет». 19.00 — Арена. Спортивна програма. Частина 1. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Арена. Спортивна програма. Частина 2. 21.00 — Час. 21.40 — Ілюзії. «Так я прийшов». Художній фільм. Вперше. 23.10 — Новини. 23.20 — Волейбол. Міжнародний турнір пам'яті В. Саввіна. Чоловіки. Збірна Бразилії — збірна СРСР.

п'ятниця

25 СЕРПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Мультфільми. 9.00 — Пісня 89. 10.10 — А. Платонов. «Чотирнадцять червоних хатин». Вистава. 13.00 — Концерт молодих виконавців. 13.30 — Живи, Земле! 15.35 — Фільм — дітям. «Веселі історії». 17.00 — Грає Державний камерний оркестр Союзу РСР. 17.25 — Науна: теорія, експеримент, практика. 18.10 — Інтерспірал. 18.40 — Сьогодні у світі. 18.55 — Після страйку. 19.15 — Повтор на ваше прохання. Зустріч у Концертній студії Останкіно з ліарем-психотерапевтом А. Кашпировським. 21.00 — Час. 21.40 — Це було... було... 22.00 — Вперше на екрані ЦТ. Художній фільм «Осінь». 23.30 — Сьогодні у світі. 23.45 — Прем'єра документального фільму «Чим більше людей з гітарамми...». 0.35 — «Лебедина озеро». Фільм-балет. 3.07 — Новини. 3.12 — «Вірші улюбленої радки» Т. Дороніна читає вірші С. Єсеніна.

УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Худ. фільм «Водій автобуса». 1, 2 серії. 11.25 — Грає ансамбль «Мелодія». 12.15 — Новини. 12.25 — Молодіжна студія «Гарт». 16.30 — Новини. 16.45 — Для дітей «Старти надії». 17.15 — Літературна карта України. «Промінь добра Бориса Грінченка». 18.00 — САДОВА. 88. ІНФОРМАЦІЙНО-ПУБЛІЦИСТИЧНА ПРОГРАМА. (Кіровоград). 18.30 — «На Київській хвилі». Інформаційний випуск. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Неоплачені борги». Зустріч з воїнами-інтернаціоналістами. 20.45 — На добраніч, діти. 21.00 — Час. 21.40 — Ю. Барч-Іван «Мати». Вистава Пярш'яського Укр. національного театру. 23.00 — Новини.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Науково-популярні фільми «Навпроти неба — на землі». «Справа № 1500». «Обмін». 9.20 — Англійська мова. 1 рік навчання. 9.50 — «Птішки». Стилізована вистава. 10.20 — Розповіді про художників. О. Саврасов. 11.00 — Новини. 11.10 — «Чотири танкісти і пес». Художній телефільм. 19 серія «Тиргартен». 12.05 — Мультфільми. 12.30 — Англійська мова. 2 рік навчання. 13.00 — Новини. 13.10 — «Тан я прийшов». Художній фільм. 14.40 — Ритмічна гімнастика. 17.00 — Новини. 17.10 — Фільм — дітям. «Зірочка і кулачечко». 17.55 — Про час і про себе. В. Каменський. Читає артист С. Гармаш. 18.10 — Ритмічна гімнастика. 18.40 — «Біла джерела». Документальний телефільм. 18.50 — Держтелерадіо Української РСР. Молодіжна студія «Гарт». 19.50 — Прем'єра документального телефільму «У Макса в Контабелі». 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Універсиада. Всесвітні студентські ігри. Баскетбол. Чоловіки. Збірна СРСР — збірна Канади. 20.55 — Реклама. 21.00 — Час. 21.40 — Наш сад. 22.10 — М. Мусоргський. Сцени з опери «Борис Годунов». 23.30 — НТД. Інформаційний випуск.

настина. 18.40 — «Біла джерела». Документальний телефільм. 18.50 — Держтелерадіо Української РСР. Молодіжна студія «Гарт». 19.50 — Прем'єра документального телефільму «У Макса в Контабелі». 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Універсиада. Всесвітні студентські ігри. Баскетбол. Чоловіки. Збірна СРСР — збірна Канади. 20.55 — Реклама. 21.00 — Час. 21.40 — Наш сад. 22.10 — М. Мусоргський. Сцени з опери «Борис Годунов». 23.30 — НТД. Інформаційний випуск.

субота

26 СЕРПНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Інститут людини. 10.05 — Документальний телефільм «Шахтарські горизонти». 11.10 — Зулиніся, мить. 11.45 — у світі тварин. 12.45 — В країнах соціалізму. 13.15 — «Що таке цирк?» Фільм-концерт. 13.55 — Концерт народної артистки СРСР Л. Зікіної. 16.30 — Сімейний екран. «Соната для рудой дівчинки». Художній фільм. Вперше. 17.55 — Світ живопису. 18.35 — Планета. Міжнародна програма. 19.35 — До дня радянського кіно. Художній фільм «Завтра була війна». Вперше. 21.00 — Час. 21.40 — «Люди і мислення». Художній телефільм. 2 серія. 22.55 — До і після опівночі. 2.40 — «Слідство ведуть знатоки». Справа 21.

УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — На хвилі дружби. Державний народний ансамбль танцю БРСР. 10.35 — Документальний фільм «Підводний пошук». 10.45 — Вистава для дітей Е. Сперанського «Солдат і відьма». 11.35 — Шоу-пантоміма «Кросворд». 12.15 — Доброго вам здоров'я. Режим першокласника. 12.45 — Новини. 13.00 — Художній телефільм «Д'Артаньян три мушкетери» 1 серія. 14.25 — Фільм-концерт «Смувати не треба». 14.55 — Вперше на екрані УТ. Художньо-публіцистичний фільм «Сповідь». 16.05 — Вас запрошують артисти України. І. Труш. «Самітні сосна». 17.00 — Суботні зустрічі: Народне мистецтво: проблеми і пошуки. 18.30 — Сатиричний об'єднання. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — Оперативний пост «АК». 19.45 — Концерт ансамблю пісні і танцю «Поділля». 20.35 — Реклама. 20.45 — На добраніч, діти. 21.00 — Час. 21.40 — Чемпіонат СРСР з футболу «Динамо» (Київ) — «Ротор» (Волгоград) Відеозапис. В перерві — 22.55 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Сільська година. 9.15 — Концерт фольклорно-етнографічного ансамблю «Аджаяр». 9.45 — «Назика, розназана вночі». Художній фільм з субтитрами. 11.00 — Новини. 11.10 — Телестудія міст РРФСР. Програма Камчатської студії телебачення. 12.25 — Спортивна розминка. 12.30 — Концерт народного хору БРСР. 13.00 — Новини. 13.10 — Кінопубліцистика союзних республік. Прем'єра документального телефільму «Озирніся вперед». 13.40 — Концерт Будапештського весняного фестивалю. А. Кореллі. Концерто гроссо. 13.55 — «ТБ про ТВ». Випуск 2. 14.50 — КВН-89. Зустріч команд Тюменського медичного інституту і Харківського Вищого військового авіаційно-інженерного училища. 16.15 — ...До шістьнадцяти і старш. 17.00 — МВС СРСР повідомляє. 17.10 — Телевізійний музичний абонемент. 18.35 — Повернення поета. 19.35 —

Грас К. Родін (гімнастика). 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Класична боротьба. Чемпіонат світу. 21.00 — Час. 21.40 — Показують театри країни. «Сад без землі». Фільм-вистава. 0.20 — Волейбол.

неділя

27 СЕРПНЯ

ЦТ (I програма)

8.20 — Ритмічна гімнастика. 8.50 — Тираж «Спортлото». 9.00 — 3 ранку раненько. Розважально-познавальна передача для дітей. 10.00 — Служу Радянському Союзу! 11.00 — Ранкова пошта. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — «Мауглі». Мультфільм. 14.05 — Музичний ніоск. 14.45 — Здоров'я. 15.20 — Г. Гендель. Концерто-гроссо для мажор. 15.40 — День відкритих дверей. 16.30 — VIII Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселка». «Вічна молодість». (Румунія). 17.00 — Сільська година. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Спорт для всіх. 19.00 — Футбол. Чемпіонат СРСР. «Спартак» — «Дніпро». 2 тайм. 19.50 — До дня радянського кіно. Кінопанорама. Частина 1. 21.00 — Час. 21.40 — Здрастуйте, лікарю! 21.55 — Кінопанорама. Частина 2. 23.45 — Футбольний огляд. 0.20 — «Про білого гусара замовте слово». Телефільм. 1 і 2 серії. 2.41 — Хорощий мастрій. Кіноконцерт.

УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — «У неділю вранці». Інформаційно-музична програма. 10.50 — Сьогодні — День кіно. Прем'єра фільмів студії «Київнауфільм». 12.45 — Новини. 12.55 — Прем'єра документального фільму «Розділю твою біль» студії «Українохроніка». 14.00 — Для дітей «Канал «Д». 15.30 — Радгосп 30-річчя перемоги! Київської області. 16.00 — Слава солдата. 17.00 — Ви нам писали. Муз. програма за листами глядачів. 17.30 — Програма «Братство». Україна — Узбекистан. 18.15 — Прем'єра худ. телефільму для дітей «Квіток в один кінець». 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Прем'єра док. телефільму «Марія Капніст. Три свята». 20.30 — Естрадні мелодії. 20.45 — На добраніч, діти. 21.00 — Час. 21.40 — Прем'єра худ. фільму «Циганна Аза». 23.35 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай. 8.15 — «Зірна екрана». Художній фільм. Вперше. 9.40 — На екрані служба 01. 10.10 — Документальні фільми із циклу «Земля тривоги нашої». 11.00 — Новини. 11.10 — Про час і про себе. Л. Мартинов. Читає І. Ледогоров. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — Телестудія міст РРФСР. «Вахта надії». Теленарис. (Чита). 13.00 — Новини. 13.10 — «Семеро сміливих». Вісьвова-патриотична гра. 14.10 — Прем'єра документального телефільму «Хто є хто». 14.55 — М. Фріш. «Дон Жуан, або Любов до геометрії». Телевистава. Прем'єра. 17.00 — Новини. 17.10 — Нариси про Таджикистан. 17.50 — Реклама. 17.55 — Футбол. Чемпіонат СРСР. «Спартак» — «Дніпро». 1 тайм. 18.45 — «Лабіринт». Мультфільм. 19.05 — «Георг Отс і опера». Фільм-концерт. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Спорт і особистість. «Мій тренер». 20.45 — Грає Ю. Корчинський (скрипка). 21.00 — Час. 21.40 — Здрастуйте, лікарю! 21.55 — Класична боротьба. Чемпіонат світу. 22.40 — Волейбол. Міжнародний турнір пам'яті В. Саввіна. Підвінал. 23.25 — Це хвилює світ. 23.40 — Телеміст Ленінград — Лондон за участю груп «Аваріум». «Алія». «Телевізор». П. Габрієля (Великобританія) та інших.

Не спокусився на дармовщину ПРИГОДА

Житель м. Кіровограда Михайло Бердичевський повертався мало висвісковою трасою додому. Раптом з кузова вантажної машини, що їхала попереду, випав... ящик. Михайло різко загальмував. Роздивився, а в ящику... тупі жіночі югославські. По 55 карбованців пара. Поки підвів очі, а вантажівка й слід розтанув. Я номера, як назло, не запам'ятав...

Не довго думаючи, Михайло привіз вугтя в... міліцію. А невдовзі туди завітав представник облторгбазы фірми «Взуття»...

(Наш кор.)

АХІЛЛЕСОВА
П'ЯТА

Відкритий лист

Марії
Жінкам

Шановні подруги! Я ніяк не зрозумію, що це за галас? Через якийсь мило і пральний порошок! Понабудували вам квартиру, та ще й в кожному ванну, душ прилаштували, воду підвели от тепер і тягне всіх митись по кілька разів на день. А була б одна лазня на все місто, то, мабуть, і не кожного тижня б милась, бо поки достойшся в черзі... От тоді мила в магазині було б навалом.

А то ні — подавай з усіма зручностями. Треба рішуче кінчати з таким розбазарюванням води, металу на ванни, будматеріалів!

Щодо прального порошку, то я вам ось що скажу. Не дивуйтеся і не піднімайте паніки. Порошку у нас випускається прямо пропорційно одягу, білизні,

що надходять з фабрик у торгівлю. Нащо вам його більше — все одно ж прати нічого! Що? Майте імпортні білосніжні простиралла та наволочки? Тоді я вам не заздрю.

Я ж зробила так: купила собі дешевеньку темненьку вітчизняну ковдру. Ну, знаєте, таку ще колись називали рядном? Так от застелила ліжко і на ній ніякого тобі бруду з пірною не видно. Одразу вирішила кілька проблем: не мисюсь, бо не боїмось вимастити білизни, не перу і не прасую. Економія коштів і матеріалів. Раджу отак усім зробити і будьте певні — проблему дефіцитів і високих цін вирішимо одним махом...

Записав С. ПІДДУБНИЙ.

МАЙСТЕР ДО РОБІТНИКА:

— Чому це ви кожний день запізнюєтесь на роботу? У вас щось будильника немає?

— Будильник є, — відповів той, — але він завжди дзвонить, коли я сплю.

ЛІКАР ДО ПАЦІЄНТА:

— Ви що, руки в дробильницю асунули?

Пациєнт: — Та ні, я виходив із ресторану та якась роззява на руки частупила.

В. КОСЬ-АНАТОЛЬСЬКИЙ.

Зібралися на сесію
В Раді депутатів.
Зібралися, щоб державні
Справи вирішати.
Сперечаються, доводять,
Про щось дискутують...
Той мандат підносить
«проти»,

«УТРИМАНЕЦЬ»

Той — «за» голосує.
А він сидить, мов не чує,
Мов з водою в роті.
Ні за що не голосує,

А ні «за», ні «проти».
Видно йому не під силу
Мандата тримати...
То навіщо ж, скажіть,
таких
В Раді обирати?
В. ЧОРНОГОР.
Нова Прага.

Треба брати—бо черкаські!

Летить стріла

Було це давненько.
Днів з десять тому, а,
може, й того більше. Вже
й не згадаєш достеменно
— коли. Одне пам'ятаю:
того дня захотілося
помідорчика. Та так захо-
тілося, що (у дитинстві
так казали!) аж на очі
почав скаржитися, боли-
ли.

Ну, думаю, схожу собі
в магазин. Овочевий. Це
значить — купляй овочі
і сам готуй страви. Я ж
ото й думав — салатіку
до картопельки.

А тут ще товариша по-
бачив.

— Куди йдеш?
— Помідорів щось так
захотілося. — Думаю,
дай, похвалюся своїми
кулінарними здібностя-
ми. Заходь покуштувати.

Помідори червоніли.
Ящик на ящику в коридорі.
Всі — як один: не
придавлені й не гнилі.
Прошу продавця, щоб
зважила. Та візьми й на-
клади з якогось іншого
ящика таких, що тільки
глянув на них — погано
стало: надгнилі, тріснуті,
а що вже м'які... Про те,
що б поміняти — як роз-
крила рота, то мій і за-
крився.

В руках і несучи, мов не-
мовлят, на високі повер-
хи. Два таки впало. Доб-
ре, що хоч нікого не бу-
ло, а то б оббризкали
людей. Це мене зачепи-
ло за живе. Іду знову в
магазин.

Продавці на мене й
дивитися не хочуть. Од-
на, та, що мені відважу-
вала, торгує, не помічаю-
чи нікого. Інша спочатку
обізвалася: «Що тобі
треба?», а через хвилику
заявила, що вона в цей
день не працює, а так
собі. Пізніше прямо з ку-
лаками кидалася в під-
собці, бо бачиш-но, гро-
ші лічила. Хоча чоловіка
свого туди й пускала і
хоча вона того дня не
була на роботі.

Світ прояснився дещо
пізніше, коли прийшла
завідуюча. При ній я діз-
нався, що продавця, яка
наклала мені поганих
(хороші були поряд) по-
мідорів, звати Людми-
лою Олександрівною
Анастасієнко.

Другим продавцем,
котра в той день «не
працювала», виявилася
Лідія Макарівна Шкура-
тук.
Завідуюча, просячи,

щоб все минулося тиш-
ком-нишком себе назва-
ла зразу: «Я — Валенти-
на Михайлівна Зінченко».
Зразу ж запропонувала
і помідори поміняти. Я ж
їх не поміняв. Жуючи зі
мною суху картоплю (по-
пробували помідори по-
кришити, а вони розла-
зилися в руках), товариш
в мене дошкуляв за
непоміняні помідори:

— Це б посмакували, а
так одна бульба... Гнило-
го ж не хочу.

Не зрозуміли лише од-
ного — чому помідори
до нас завезли з Чер-
каської області? Невже в
своєї нема.

— Зовсім ти того, — по-
крутив пальцем мій друг
біля лоба. — Треба ж
обмін налагоджувати. От
і обмінюємось помідора-
ми.

А я-то ще продавця
«мучив». Чого ж ото то-
вариш вчора це не ска-
зав. Тут же зрозуміло —
треба продавати їм і
гнилі та подавлені помі-
дори. Вони ж не наші, а
аж черкаські. Поки до-
везли, подавилися. Тепер
все зрозуміло...

Ю. ЯРОВИЙ.

м. Кіровоград.

ПОГОВОРИЛИ...

— Розмова в нас із тобою,
Решетило, буде не довгою,
але принциповою, в дусі ча-
су, — сказав Егор Іванович,
поважно покусувши кулькову
авторучку. — Що там у вас,
тобто, звичайно, у нас, з цими
швацькими машинками?

— Скаржаться люди. Брак
трапляється... є брак... суціль-
ний брак! І все через облад-
нання, Егоре Івановичу.

— Знаю... Обладнання ми,
звичайно, занепалили... Але
це не оправдання. Треба шу-
кати резерви, мобілізувати зу-
силля! Га? Що ви на це скаже-
те?

Решетило розвів руками.

— Ну, куди це годиться? —
Працювати треба, розумієте,
працювати, а не шукати при-
чини. У нас причини, у них при-
чини. До яких же пір це буде
продовжуватись?! Що ж це
виходить? З одного боку
швацькі машинки нібито і є, а
з іншого боку їх немає.

Матеріал переводимо. Люди
працюють, а покупці брати то-
вар не хочуть. І правильно
роблять! Ось ви б, наприклад,
взяли? Не взяли б, і я не взяв
би. І Сидоров, я вже не кажу

про Сельодкіну! Соромно! Со-
ромно людям у віці дивитись!
Доки це буде продовжуватись?
Вам — соромно?

Решетило твердо хитнув
головою.

— Так ось, врахуйте, Реше-
тилов, потураць більше не бу-
де, зразу ж за роботу! Зро-
зуміло?

— Так точно! — бадьоро, по-
військово відповів Реше-
тилов і встав зі стільця.

— Зачекайте, зачекайте! —
замхав руками Егор Івано-
вич. — Сядьте! Це тільки, як
кажуть, один бік медалі! Він
почував підборіддя, трохи по-
мовчав і продовжив:

— Тепер другий. Враховую-
чи, що план по виробництву
цих самих швацьких машинок
виконаний на 145 процентів,
тобто, як самі розумієте, пере-
виконаний, — Егор Іванович
зробив багатозначущу паузу,
встав з-за столу і, простягнувши
руку Решетилосу, який схо-
пився, урочистим голосом про-
довжив, — ми тебе вітаємо.
Будемо клопотати про заохо-
чення. Заслужив, шельма!

О. ПЕРЛЮК.

Думки ненароком

● Для того, щоб мовчати,
іноді не вистачає думок.

● Люди без серця живуть
найдовше.

● Беззубій сатирі посмішка
не до лиця.

● Не беріть інфаркт близь-
ко до серця.

● Щоб добре зіграти роль
дурня, треба мати незбийний
розум.

● Людина з великої літери
існувала і тоді, коли ще не бу-
ло азбуки.

● Повертатися до справи
спиною — теж профіль робо-
ти.

● І в чистому полі можна
наламати дров.

● Навіть крик моди не може
розбудити швейників.

Олег СЕІН.

— КУДИ ЦЕ СОНЬКА ПОЛЕТІЛА?
— МАБУТЬ, НА ФЕРМУ. НА ВЕЧІРНЕ ДОІН-
НЯ КОРІВ...

Мал. В. КОЛІСНИЧЕНКА.

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ

ДО КАНІКУЛІВ

Знову прийшла засмучена зі школи Марійка:
У щоденнику (вже вкотре!) червоцїла двійка.

Запитав сердито батько у доньки Марійки:

— Коли ти вже перестанеш, приносити двійки?!

Засоромлена Марійка у куточку стала,
Подивилася спідлоба і так сказала:

— Почекайте іще трішки, ось настане літо.

То в щоденнику не будуть двійки червоніти.

АХ, ЕЛЛАДА!

Прем'єра
рубрики

Еллада, тобто Греція подарувала світу
свої неперевершені міфи. Саме їхній
славнозвісний герой Ахілл прислужився
своїм популярним ім'ям гумористично-
сатиричній сторінці «МК». Та й нічого див-
ного! Адже древні елліни вправно воло-
діли не тільки гострим мечем, але і гост-
рим словом. Це чудово підтвердили
безсмертними творами Гомер, Аристо-
фан, Евріпід та інші. Тож сьогодні, відкри-
ваючи нову рубрику «Ах, Еллада!», ми че-
каємо від наших авторів пародій, усмі-
шок, гуморесок, епіграм тощо, в яких
пульсуватиме відлуння древньогрецької
міфології.

Започатковує рубрику своїми іронічни-
ми роздумами (медитаціями) кіровоград-
ський поет Валерій ГОНЧАРЕНКО.

МЕДИТАЦІЇ НА АНТИЧНІ ТЕМИ

* * *

Не розгадати парадокс оцей,
Чому, увесь легендами повітий,
Хоч і не жив в-Одесі Одиссей,
Все ж у душі був справжнім одеситом?

* * *

В бика перетворився Зевс тому,
Що хтів катать Європу, як царицю...
Земні ж боги уже її саму
Заїздили, немов стару ослицю.

* * *

Так, Пенелопа ткала довго
В чеканні мужа покривало.
Жінкам же нашим щодо цього
Ниток завжди не вистачало.

* * *

Підступні сирени—практично міфічні.
Сучасні ж повії—реально практичні.

* * *

Сізіфів труд—одверто марна праця,
Та дурня все ж вона не зупиня.
Тому й Аїд не може здогадатися,
Нащо сізіфів плодимо щодня?

Малий та зрілий

Онук до діда:

— Зуби в тебе є?

— Та я давно, онуче, їх не маю.

— Тоді, потримай яблучко мове.

Я з хлопчиками в жмурки погуляю.

Учителька винна

У тебе двійки у журналі є.

Чому ж ти їх не виправляеш, Васю

— Бо вчителька журналі не дає.

Й ніколи їх не залишає в класі.

м. Кіровоград.

«Молодой коммунары» —
орган Кіровоградського
областного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, м.пс,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; відповідального
секретаря — 2-27-65; секторів комуністичного
виховання — 4-66-79; культури і моралі — 4-64-21;
комсомольського життя й економіки — 2-04-84;
учнівської і студентської молоді та військово-пат-
ріотичного виховання — 2-59-82; соціальних проб-
лем — 2-29-92; фотолaboratorii — 4-94-94; оголо-
шень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.